TARAN MATHARU

AL press

edice KLOKAN

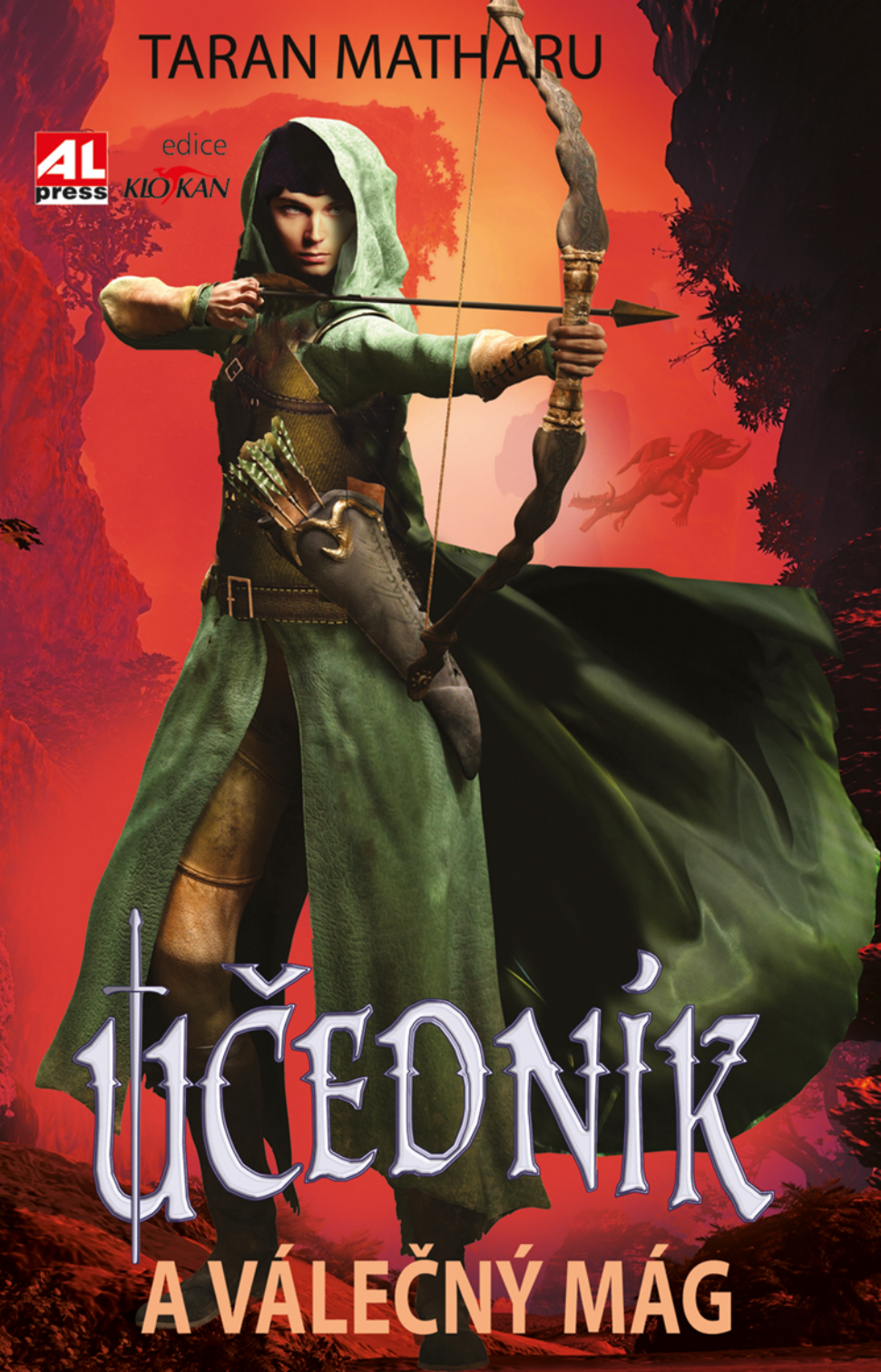

UČEDNÍK A VÁLEČNÝ MÁG

AL
press

edice
KLOKAN

Taran Matharu

UČEDNÍK

A VÁLEČNÝ MÁG

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 2017 by Taran Matharu Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Všechny postavy a události v této knize, pokud nejsou
očividně obecně známé, jsou fiktivní a jakákoli podobnost se
skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými, je čistě náhodná.

Z anglického originálu SUMMONER: BOOK THREE – THE BATTLEMAGE
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první
ISBN 978-80-7543-575-0 (pdf)

Pro mého otce za to, že mi dal vše,
co je potřeba k psaní.
A bratrovi a sestře
za jejich celoživotní přátelství.

Země elfů
Achadská poušť
Kožová
Medvědí hory
Faversham ův les
Boreas
Corcillum
Antiochie
Vesanianské moře
Vokanská akademie
Raleighshire
Orcká džungle
Pyramida
Labyrint
Vodopád
Bažiny

Mapa Homina

1

Fletcherovi jako by se před očima protočil kaleidoskop různých odstínů fialové barvy. Vzápětí se ocitl v jakési propasti a do úst i nosu mu tekla tmavá voda.

Jak kopal nohama a bojoval proti síle, jež ho vytrvale táhla dolů do černé prázdnoty, narazil kotníkem na něco gumovitého. V plicích mu mrazivě pálilo, jak se mu do nich dostala polosloná voda.

Pomaličku ztrácel vědomí společně s unikajícím tělesným teplem. Celý znecitlivěl a jakoby pozbyl tělesnou váhu.

Mozkem, který lačněl po kyslíku, mu probleskovaly osamocené vzpomínky. Sariel, rozdrcená pod zborceným zdivem pyramidy. Úšklebek v Jeffreyho tváři, když s foukačkou v ruce překračoval paralyzovaná těla jeho přátel. Rotující portál. Matka.

Visel v prázdnotě.

Tu ho za jedno zápěstí rozpažených rukou popadly silné prsty a táhly ho vzhůru. Jakmile se octl obličejem na chladném vzduchu, zakuckal se a hned mu na zádech přistálo pořádné bouchnutí pěstí, které ho donutilo vyvrhnout odpornou tekutinu, kterou spolykal.

„To je ono, jen to všechno vyhoď," mumlal Othello. Fletcher pomrkával, aby dostal vodu z očí, a mohl se podívat na svět kolem.

Ocitli se na malém skalnatém ostrůvku, tvarovaném jako převrácená miska a pokrytém silnou vrstvou zelených řas.

Všiml si, že ostrůvek činí nad hladinu černé vody uprostřed průlivu a břehy po obou stranách pokrývá bariéra hustého lesa zvláštních stromů, jejichž kořeny vystupovaly z vody jako u mangrovníků. Obloha měla šerou, šedomodrou barvu zimního podvečera.

Kousíček od sebe viděl také Cress, Sylvu a svou matku. Byly promočené na kůži, třásly se a tiskly k Lysandrovu boku. Tosk se usadil své paní na klíně. Ignatius pilně sušil jazykem zbídačeně vyhlížející Athénu a Šalamoun ležel na břiše, objímal vypouklý povrch ostrůvku jako o život a ztěžka dýchal po herkulovském úsilí, které musel vynaložit, aby vytáhl z vody sebe a také paralyzovaného gryfa.

„Hýbe se to," řekla Sylva a ukázala na stahující se portál, vířící zhruba tři metry od nich. Průchod z vnějšího světa do Aetheru trčel napůl ponořený pod nehybnou hladinu. „Tak proto jsme se ocitli každý o kousek jinde, když jsme unikli z té komory v pyramidě." Fletcher si všiml, že portál se smršťuje a jako by se vzdaloval, až konečně s tichým puknutím zmizel.

„Ne, to my se pohybujeme," opravil ji Othello a ukázal na posouvající se stromy na břehu.

Skutečně. Pomaličku, ale jistě směřovali po proudu tmavé řeky. Skoro jako by ostrůvek… plaval.

Fletcher popolezl k okraji skalnatého břehu. V kalné vodě pod ním se pohnula směrem k němu plazí hlava, objevila se duhovka posetá zlatými skvrnkami a oko na něho zamrkalo.

„Nejsme na ostrůvku," zašeptal Fletcher a sledoval, jak se pod hladinou pohybuje mocný pařát opatřený plovací blánou. „Sedíme na zaratanovi."

Pomaličku couval a dával si pozor, aby nesklouzl z povrchu krunýře. Protože právě na něm byli usazení. Démon, na kterém se vezli, se dal nejsnáze popsat jako obrovská obojživelná želva. Dalo se odhadovat, že tenhle zaratan je docela mladý, protože dospělí jedinci dorůstali mnohokrát větších rozměrů.

Fletcher hleděl na zpola ponořené stromy kolem a uvažoval, jaké se jim nabízejí možnosti. Protože nikde v dohledu neviděl žádnou pevnou zemi, jsou nuceni zůstat na místě, dokud nenajdou něco lepšího.

Koruny nejbližších stromů ozářil modravý záblesk. Když se otočil, všiml si, že zmizela hrbolatá Šalamounova postava – Othello ji vstřebal prostřednictvím mokré invokační podložky.

„Kdyby se naše plavidlo rozhodlo potopit, padl by Šalamoun ke dnu jako kámen," vysvětlil Othello a nervózně hleděl na černou hladinu kolem.

„Dobrý nápad," přikývl Fletcher, ale současně pocítil bodnutí obav o Lysandra. Gryf zůstával pořád paralyzovaný poté, co ho Jeffrey zasáhl několika šipkami, a kdyby náhodou zaratan neplul kolem, asi by se utopil.

Ignatius se ovinul kolem Athény a zahříval ji přirozeným sálám svého těla, a ona ho na oplátku překryla křídly jako přikrývkou. Fletcher je nechal tak. Oběma démonům prospěje, když se takhle sblíží. Teď ještě víc než kdy dřív potřeboval, aby fungovali jako tým.

Skupinka seděla mlčky a okolní ticho rušilo pouze povrzávání stromů ve větru. S každým závanem se klidná hladina vody zachvěla jako živý tvor.

„Jediná otázka je, co budeme dělat dál?" zeptala se nakonec Cress a zašilhala nahoru k obloze.

„Počkáme," odpověděla Sylva a položila si hlavu na Cressino rameno. „Počkáme, až se dostaneme k souši nebo k místu, kde se můžeme schovat. Doufejme, že nás odsud zaratan dostane rychle pryč."

„Proč bychom se potřebovali schovávat?" zabručel Othello.

„Myslíš, že orkové neuhodnou, kam jsme zmizeli?" řekla Sylva a gestem ukázala na okolní krajinu. „Najdou na podlaze krvavý obrazec a hned budou vědět, že jsme unikli portálem do jejich části Aetheru. Jistě, orcké klíče nás nedopravily na nějaké konkrétní místo, takže nebudou vědět, kde přesně jsme, ale pochopí, že jsme v jejich teritoriu."

„Třeba nás nechají na pokoji," zašeptala Cress spíš jen pro sebe.

„Pronikli jsme do samotného srdce jejich nejposvátnějšího místa a zničili půlku armády, kterou budovali dlouhé roky," namítla Sylva a zavrtěla hlavou. „Nedovolí nám jen tak odejít. Do několika hodin nás začnou hledat jezdci na wyvernech, kteří vstoupí do Aetheru hned, jak skončí s honbou za ostatními

týmy. Měli jsme štěstí, že Fletcher pohřbil tolik šamanských démonů. Ještě nějakou dobu se z toho zmatku nevzpamatují."

„Máš pravdu," souhlasil Fletcher. „Musíme počkat, dokud se nedostaneme na pevnou zemi, a pak se schováme někde v lese. Tady jsme moc na očích."

Posunul se kousek zpátky a přitiskl se k matce. Působilo poněkud zvláštně, že se jí mohl dotýkat. Sotva dokázal uvěřit, že je to všechno pravda. Je to skutečně ona… po tak dlouhé době?

Tolik let zkoumal tváře žen, které potkával, a přemýšlel o bezcitné osobě, která ho pohodila nahého do sněhu. A teď věděl, že ho milovala a celou dobu od něho byla nedobrovolně odloučená.

Položil jí hlavu na rameno a všiml si, jak se chvěje – tělo měla tak vyhublé, že ji nemělo co chránit před chladem, a špinavé hadry, které ji halily, byly skrznaskrz promočené.

„Cress, kde jsou naše vaky?" zeptal se Fletcher.

„Ehm… někde tam," zamumlala Cress a promnula si ruce složené v klíně. „Přistáli jsme ve vodě. Potřebovala jsem volné ruce, abych se dostala na hladinu. Udržela jsem jen jeden pytel s okvětními plátky a dva batohy. Tvůj a Jeffreyho. Tady jsou."

Přistrčila Fletcherovi jeho vodou prosáklý vak. Při pomyšlení, že přišli o pytle se vzácnými žlutými květy, se mu v obavách sevřel žaludek – okvětní lístky představovaly jejich jediný zdroj ochrany před přirozeně jedovatým ovzduším Aetheru. Pro tu chvíli však strach potlačil. Otevřel batoh a ulevilo se mu, když viděl, že kožený povrch téměř úplně uchránil obsah vaku před vodou. Zašátral až na dno a vydoloval kožený kabátec, který dostal od Berdona k narozeninám. Ten pak ovinul matce kolem ramenou a kapuci jí přetáhl přes hlavu. Třel jí tváře měkkou podšívkou ze zaječiny.

Matka se mu poprvé podívala do očí. Voda z bažiny jí smyla z obličeje většinu špíny a Fletchera potěšilo, jak moc se podobá svému dvojčeti Josefíně, kterou viděl u soudu po boku Zachariáše Forsytha. Matčina podoba v jejím současném stavu se však od jejího dvojčete přece lišila. Měla zapadlé oči a zírala slepě

mimo něho. Odsunul jí z tváře zbloudilý pramínek vlasů – byla tak vychrtlá, že připomínala kostlivce. Kdo ví, co všechno za sedmnáct let zajetí musela přetrpět?

„Alice, slyšíš mě?“ oslovil ji Fletcher. Pokoušel se zachytit její pohled, ale v očích nezahlédl žádné světélko poznání. „Matko?“

„Matko?“ opakoval Othello tiše. „Fletchere… jsi v pořádku? Tohle je lady Cavendishová.“

„Kdepak,“ opáčil Fletcher a pomáhal ženě zasunout kostnaté paže do rukávů. „Lady Cavendishová při pádu zahynula, orkové ji nikdy nezajali. Tahle žena prožila v zajetí mnohem delší dobu… celý můj život. Poznala Athénu a volala po svém dítěti. Na její tvář si vzpomínám ve snech. Je to moje matka. Orkové ji unesli, když jsem byl ještě maličký.“

Othello se zamračil, ale pak pochopil. Ještě než otevřel ústa, aby odpověděl, zaletěl pohledem do temné vody za nimi.

„Uskoč!“ zaječel Othello a vrhl se přes zaratanův krunýř. Srazil Fletchera dolů a ten uslyšel nad hlavou cvaknutí čelistí, které se sevřely naprázdno. Ovanul ho závan smrdutého, po rybině páchnoucího dechu, ale to už útočící tvor zmizel – sotva slyšitelně vklouzl zpátky do temné vody, která je obklopovala.

Fletcher zahlédl ještě plazí hlavu a v prvním zmateném okamžiku si myslel, že je dostihli wyverni. Pak ale ve vodě spatřil hrbaté obrysy připomínající ponořené klády, a hned si vzpomněl na lekce ve Vokanské akademii.

Sobekové. Velcí tvorové připomínající krokodýly, pohybující se po souši na zadních nohách, kteří své protivníky rvali drápy a zubatými čelistmi na kusy, pokud je dřív nezabili mocným úderem ocasu. Hrbatý trup sobeků dosahoval výšky dost přes metr a představovali démony deváté úrovně.

A teď je obklopovaly desítky těchto tvorů.

2

Fletcher popolezl po krunýři výš a matku táhl s sebou. Přitiskli se k Lysandrovu boku stejně jako ostatní, ale i tak je od vody dělilo jen několik kroků a hrbaté hřbety sobeků se míhaly těsně pod hladinou.

„Odkud se tady všichni vzali?“ vydechla Cress a vytáhla z pochvy seax.

„Museli zavětřit toho zaratana,“ mínila Sylva. „Menší kusy, jako je ten náš, sobekové loví.“

Krunýř se pod nimi zachvěl a Fletcher si všiml, že jejich pomalý pohyb po průlivu ustal. Zašplouchala voda – to nejbližší sobek rozčíleně švihl ocasem. Zahnali svou kořist do úzkých.

„Náš převozník se asi ponoří,“ varoval je Othello a pozvedl se na kolena. „Už se Lysandr probral? Jinak se utopí!“

Při dalším zhoupnutí zaratanova krunýře se zakymáceli, ale zatím se drželi nad hladinou. Zaratan naopak držel svou pozici, přestože kolem něho začali sobekové kroužit a hřbetní hřebeny jim vystupovaly až nad hladinu.

„Proč se nepotápí?“ mumlal Fletcher. Zahleděl se do vody a setkal se s pohledem zlatých zaratanových očí.

„On… on nás chrání,“ zašeptal. „Dobře ví, že ve vodě bychom umřeli.“

„No ale jestli něco nepodnikneme, tak umře stejně jako my,“ zavrčela Sylva a stáhla si z ramene luk. Sáhla pro šíp, ale toulec byl prázdný – šípy se ztratily v bažině.

Jeden ze sobeků se vrhl proti zaratanovi. Želví démon se prudce pohnul a jednu stranu krunýře ponořil hlouběji pod hladinu. Lysandr po nakloněné oblině krunýře sklouzl do vody. Ochable se pokoušel vyškrábat zpátky, ale jak se ztěžka plahočil do mír-

ného kopečka, nejbližší sobekové vycítili příležitost. Dva se oddělili od ostatních a zamířili k bezmocnému gryfovi, a prudce švihli ocasy, až se černá voda za nimi bíle zpěnila. Ostatní draví démoni vyčkávali, byli trpělivější než jejich druhové.

„To ne!“ vykřikl Fletcher, vyrval chopeš z pochvy a přeskočil nehybné Lysandrovo tělo. Sylva ho následovala a vysoko pozvedla zakřivený falx. Dvě obludy se řítily proti nim. Ve žlutozelených očích první z nich se zablesklo a netvor vyskočil z vody. Nahrbil se na dvou nohách a drápy škrábal po krunýři, takže v zeleném porostu řas zanechával dlouhé šrámy. Otevřel dlouhou tlamu a odhalil její žlutý vnitřek, lemovaný pilovitými zuby.

Švihl tlapou tak rychle, že Fletcher sotva stačil útok odrazit a zakřivenou částí chopeše zablokoval pětici srpovitých drápů. Sobek měl v tlapách obrovskou sílu a Fletcherovi se jen se štěstím podařilo uchránit obličej před hroty drápů. V zoufalství uchopil meč do obou rukou.

Démon máchl druhou tlapou a Sylva taktak dokázala zuřivým švihem falxu výpad odrazit. Sotva to udělala, vystřelil z vody druhý sobek, jemuž se musela postavit.

Fletcherovi sevřel jeho protivník meč mezi zuby a přinutil ho ustoupit, přičemž mladý mág na kluzkém povrchu zakolísal. Sobek meč pustil a prudce sebou smýkl těsně nad povrchem krunýře. Těžkým úderem ocasu podrazil Fletcherovi nohy, takže hlavou tvrdě narazil do zaratanova krunýře a zatmělo se mu před očima. Ze znecitlivělých prstů mu vypadl meč.

Sobek zaútočil rozevřenými čelistmi, ale když už Fletcher cítil jeho horký dech, srazila démona do vody ohnivá koule, takže po něm zůstal jen zápach spáleného masa, který vnikl Fletcherovi do nosu.

Zachránil ho Ignatius.

Stále ještě otřesený Fletcher se vztyčil na kolena a viděl, jak Othello, Cress a Sylva postupují společně, sekají po zbývajícím sobekovi a odrážejí jeho výpady. Když démon viděl porážku svého druha, se zuřivým zabučením sklouzl zpět do vody a trio oddychujících mágů zůstalo stát na okraji krunýře těsně nad hladinou.

„Se všemi nemůžeme bojovat," zasípěl Fletcher a chopil se znovu meče, přičemž Ignatius mu vylezl po paži na rameno. Athéna zůstala při jeho matce a bránila zmatené ženě opustit relativní bezpečí uprostřed vypouklého krunýře.

Nezdálo se, že by popálenému sobekovi Ignatiův útok příliš ublížil, ale přesto se ukryl ve spleti stromů na okraji průlivu. Jeho ústup ovšem ani v nejmenším neodradil ostatní obludy – snad je povzbudila chabá obrana skupinky izolovaných lidí, takže se stahovali do těsnějšího kruhu kolem zaratana. Uprchlíci se na živém ostrůvku nemohli udržet dlouho.

„Oheň stejně nebude mít účinek, když je všude kolem voda," lapal Othello po dechu. „A kinetické útoky nám taky nepomůžou."

„Tak blesky," navrhla Cress a znenadání se jí na rameni objevil Tosk a v chundelaté oháňce mu prskaly elektrické jiskry.

„Ne," pozvedl Fletcher ruku. „Tohle zaklínadlo by se rozšířilo vodou a zasáhlo by i zaratana. Potopili bychom se."

„To vyřešíme, až taková potřeba nastane," opáčila Cress. „Je to jediné zaklínadlo, které bude fungovat."

„Šetři si manu," napomenula ji Sylva a ukázala na obklopující je démony. „Zaklínadlo nezapůsobí s takovou silou, aby je zabilo všechny."

Za nimi zaskuhral Lysandr, kterého stále oslaboval účinek paralyzujícího jedu. Pokud by na jejich straně bojoval gryf, démon desáté úrovně, mohlo by to vyrovnat síly, jenže Lysandr se sotva dokázal vyškrábat po mírné oblině zaratanova krunýře.

Z houfu sobeků vyrazil další útočník a připlul blíž, aby vyzkoušel jejich obranu. Nad hladinu se prudce vynořila obrovská tlapa s kožnatými blánami, vyhodila vysoko do vzduchu vodní gejzír a s ním i útočícího plaza. Ten s hlasitým plácnutím dopadl zpátky a vyvolal mocnou vlnu, načež se nejistě a pomalu vracel ke svým. Zaratan ukázal svou sílu.

„Mysli," mumlal Fletcher pro sebe. V duchu probíral všechna zaklínadla, jaká znal. Štítové zaklínadlo nebylo vůči démonům použitelné, protože démonická energie jím pronikla jako rýžovým papírem. Znal zaklínadla na otupení bolesti, otevírání a za-

mykání zámků a srážení vlhkosti ze vzduchu. Také zaklínadla, která zesilovala, nebo naopak utlumovala zvuk, nebo která dotyčnému mágovi pomáhala odhalit pohyb v jeho blízkosti. Ale všechna teď byla k ničemu.

Potom však, jak se rozhlížel po bažině kolem sebe, si vzpomněl na jinou bažinu, tu v orcké džungli. A na Malika, jak zkoušel Jeffreyho ledové zaklínadlo na tamních loužích černé vody, kterou měnil v pevný led.

Začal ve vzduchu črtat symbol zaklínadla a snažil se přesně si vybavit vzor, který jim Jeffrey ukazoval. Šlo o složitý symbol v podobě sněhové vločky.

„Moment…“ řekl Othello a vykulil oči. „To by mohlo fakt fungovat.“

Vzorec jako by se ve vzduchu škvířil, ale roční trénink, jemuž se Fletcher věnoval během uvěznění v kobce v Kožové, jeho mysli umožnil snadno usměrňovat pulzy many jak do obrazce, tak do prstu, jímž zaklínadlo vysílal. Z kruhu číhajících sobeků vyrazili do útoku tři plazi, jako by je galvanizoval symbol vytvořený modrým světlem, a hnali se v klínovité formaci vodou k zaratanovi.

Fletcherovi vyrazily na čele krůpěje potu. Chvatně kmital ve vzduchu prstem, jehož špička ho pálila a studila současně, a konečně se mu podařilo spojit poslední linie symbolu. Sobekové už dopluli tak blízko, že viděl štěrbinové zorničky očí, které na něho záštiplně upírali. Nad ramenem mu hvízdla šipka z Cressiny kuše, ale trpaslice netrefila a šipka zmizela ve vodě, která se sotva zvlnila.

„Fletchere, pospěš si!“ vykřikla Sylva, a všichni pocítili, jak se zaratan pod nimi otřásl.

A ve chvíli, kdy se první ze sobeků vymrštil nad hladinu, vyrazil z Fletcherových prstů dlouhý bílý proud ledových krystalů a zabořil se do vody. Cítil, jak z něho proudí mana, ale zdvojnásobil své úsilí a vysílal proti blížícím se démonům jeden pulz za druhým, až vzduch zhoustl sněhovou smrští. Teprve když vyčerpal polovinu ze zásoby své many, mohl kouzlo přerušit, padl na kolena a vysíleně lapal po dechu.

Sněhové vločky dosedaly na hladinu a umožnily zhlédnout sílu Fletcherova zaklínadla.

Sobek s čelistmi napůl otevřenými a drápy napřaženými proti Fletcherovu hrdlu zůstal nehybně uvězněný ve velkém zubatém ledovém krystalu. Volné mu zůstaly pouze ocas a zadní nohy, které ochable visely z plovoucího kusu ledu. Další dva sobeky bylo vidět napůl ponořené ve vodě, jejich těla však svíral do nehybnosti účinek mrazivého zaklínadla a hladina bažiny kolem nich už se s praskotem potahovala ledovým krunýřem.

„Zatraceně," zabručela Cress. „To ale bylo kouzlo!"

„Je zaratan v pořádku?" zeptal se Fletcher, protože se obával, že by jejich hostitel mohl být příliš blízko působení ledového zaklínadla.

Jakoby v odpověď se krunýř pod jejich nohama zachvěl a zaratan začal znovu plavat. Fletcher udržoval ledový symbol fixovaný ve vzduchu, ale zbývající sobekové po potupné porážce svých druhů odplouvali – nejprve se odvrátil jenom jeden, ale jak se k nim zaratan blížil, ustupovali po dvou i po třech.

Zanedlouho zůstali uprchlíci v bažině opět sami a vůkolní ticho narušovalo jen skřípání větví stromů, jimiž se prohánět studený vítr. Přežili.

Prozatím.

3

Zaratan plul stále dál, i když už obloha začala tmavnout, a zastavoval se jen občas, aby spásl ostrůvek vodních travin, když na nějaký narazil. Pokračoval umíněně v cestě a vytrvale odnášel uprchlíky od místa, kde se na něho vyškrábali. Okolní krajina se však příliš neměnila. Každou uplynulou minutu mohli považovat za požehnání, protože stále unikali z orcké části

Aetheru, kde už po nich nepochybně začali pátrat orčtí šamani usazení v sedlech svých wyvernů.

Nezbývalo jim než čekat, až bažina někde skončí, ale jejich největším nepřítelem začal být chlad; vlhký vzduch z nich vysával tělesné teplo, takže se za chvíli třásli, přestože se tiskli k teplému Lysandrovu břichu. Fletcher nechal Ignatia, aby se ovinul matce kolem ramenou, a Athéna se jí usadila na klíně. Alice podvědomě pročesávala prsty démonův kožich, a když sovogryf začal vrnět a příst, zahrál jí na rtech úsměv.

S ubíhajícím časem na ně postupně doléhala otupující letargie – Fletcher dokázal sebrat sotva tolik energie, aby se jen pohnul. Uvažoval, zda jde o doznívající účinek Jeffreyho šipek, nebo na ně pomalu působí jed Aetheru.

Když padla tma, vykouzlili malou bludičku a snědli poslední zbytek prostého jídla, které jim zbývalo – solené vepřové z Brissiny kuchyně a potlučené banány, které nasbírali v džungli. Alice hltala vepřové a trhala sousta prudkými záškuby hlavy, jako by neochutnala maso řadu let. Fletcher jí dal svou porci a nevěděl, má-li se smát, nebo plakat, když viděl, jak si s bezmyšlenkovitým sténáním sedá a drží se za náhle naplněné břicho. Po chviličce téměř usnula a zůstala opřená o syna, s hlavou na jeho rameni.

Ve Fletcherových představách byla jeho matka, o níž se teprve nedávno dozvěděl, že jde o Alici Raleighovou, jemná, krásná žena plná lásky k jedinému dítěti. Teď zjišťoval, že se stará o zbloudilou duši se zatemněnou myslí, která si nevzpomíná ani sama na sebe, tím méně na svého syna. A přece, když jí otíral mastné koutky úst, cítil, že mu nad ní srdce usedá. Podaří se mu skrýt zklamání, které mu přivodilo její nalezení, když toho musela tolik vytrpět? Stejně ji miloval.

Posledních zbytků denního světla – dalo-li se tak nazvat v tomto cizím světě – využili k tomu, aby zkontrolovali, co jim vlastně zůstalo. Objevili dokonce nějaké suché náhradní oblečení, a tak se do něho trošku stydlivě převlékali a využili Lysandrova trupu jako improvizované zástěny mezi chlapci a děvčaty.

Fletchera překvapilo, že jim zůstaly všechny zbraně, i když většinu střelného prachu zničila voda. Sylva přišla o všechny šípy, ale on jí mohl poskytnout něco ze svých, a Cress zbývalo ještě sedm šipek do kuše. Všichni si nicméně uvědomovali, že v tomto prostředí jim budou nejužitečnějšími pomocníky jejich démoni, a Fletcher si s lítostí připomněl, že Sylva už nemá žádného démona ani manu.

Když schovali zbraně do pochev a usadili se na noc, začal Fletcher přemýšlet o okvětních plátcích. Ve vaku, který se Cress podařilo zachránit, jich byla přibližně stovka, i když se v šeru nedaly přesně spočítat. Jak se jimi probíral a v duchu se je snažil počítat, cítil na sobě, že jejich účinek odeznívá a minutu po minutě sílí podivná apatie, která doléhala na každého z nich. Zanedlouho se jim začalo stále hůř dýchat a lapali po dechu, jako by právě vyšplhali až na vrchol západního schodiště ve Vokanské akademii. Polekalo ho, jak rychle pomíjí ochranná moc okvětních lístků, a nevelká zásoba, kterou měli ve vaku, mu připadala jako žalostná ochrana před smrtícím ovzduším.

Když Fletcher viděl, že všichni kolem něho upadají do dřímoty, uvědomil si, že spát je příliš nebezpečné – kdyby během noci pominula ochrana poskytovaná žlutými plátky, možná už by se nevzbudili.

„Potřebuju si vzít další lístek," vypravil ze sebe těžkým dechem.

„Nechtěla jsem být první, kdo to řekne," vzdychla Cress, pootevřela oči a vylovila z vaku jeden okvětní plátek. Po ní si vzali i Sylva a Othello, a dokonce i Alice bez protestů dovolila Fletcherovi, aby jí vložil jeden do úst, a také ho spolkla, když jí jemně promasíroval hrdlo.

„Jak dlouho to vydrželo, pět hodin?" zeptal se Fletcher. Po spolknutí plátku okamžitě cítil, jak se mu do těla navrací síla.

„Tak nějak," přikývl Othello. „Takže pro každého skoro pět lístků na den. Teda aspoň podle běhu času v našem světě – vím, že v Aetheru se cyklus dne a noci odlišuje od našeho."

„Fakticky? Měla jsem ve škole dávat víc pozor," zabručela Cress.

„Jen klid, učili jsme se to ve druhém ročníku," pokračoval Othello. „Dny jsou v Aetheru v zimě dlouhé asi deset hodin, v létě čtrnáct, ale roky a roční období jsou tady stejné jako u nás. Takže můžeme předpovídat, kdy dojde k migraci démonů přes hominskou část Aetheru. Teď máme zimu… Měli bychom si zdřímnout, protože asi za pět hodin se rozední."

Fletcher zaujatě naslouchal. Ve škole se za Othellem o rok opozdil, a jak se soustředil na turnaj na konci prvního ročníku, zapomněl mnohé, co se naučil v lekcích démonologie i o práci v Aetheru.

„Zapomínáš se na všechno dívat z celkového pohledu," vyštěkla Sylva a její hlas prořízl tmu tak pronikavě, až sebou Fletcher trhl. „Každých pět hodin potřebujeme pět lístků. Jak dlouho bude trvat, než nám dojdou a pomalu umřeme na otravu? V tom vaku jich nemůže být víc než stovka. To znamená pro každého z nás sto hodin. To je v Aetheru deset dnů."

Fletcher horečně uvažoval. V hominském čase je to maličko přes čtyři dny. Čtyři dny, než pozbydou schopnost ovládat svá těla a nakonec… zemřou.

„No, já si myslím, že někde tady budou ty květiny růst," nadhodil, ale nedokázal se ubránit malomyslnosti.

„Vidíš snad nějaké?" zeptala se Sylva a ukázala na napůl ponořené keře kolem. „Jsem si jistá, že ty květiny rostou někde v orcké části Aetheru – jedině tak jich mohli tolik nasbírat. Tady ale nejsou. Tahle bažina musí ležet někde na samotném okraji jejich území – a právě to je nejspíš důvodem, proč nás ještě nenašli."

„No a záleží na tom?" zamumlala Cress.

„Co tím myslíš, hrome? Samozřejmě na tom záleží, a jak, zatraceně!" vybuchla Sylva.

Fletcher se zamračil. Sylva obyčejně neklela.

„Hele, lidi, berte to v klidu," napomínal je Othello nervózně.

„Ne, já to chci vědět," zavrčela Sylva a setřásla dlaň, kterou se ji Othello snažil uklidnit. „Já chci vědět, proč si to myslí. Copak jen kvůli tomu, že na tom podle ní *nezáleží*, se za pár hodin nesvalíme, nezačne nám jít pěna z úst a neumřeme v křečích?"

„Nezáleží na tom, protože stejně umřeme!“ zařvala na ni Cress. A potom se k Fletcherovu úžasu rozplakala a ukryla tvář v dlaních. „Nedokážeme se vrátit.“

Sylva ztuhla a zlostná odpověď jí odumřela na rtech.

„Hej,“ řekla tiše a přisunula se blíž k trpaslici. „Já jsem jen… že je Sariel mrtvá, a teď ty okvětní lístky… no, tak jsem vybuchla. Odpusť mi to.“

Objala Cress a opřela se hlavou trpaslické dívky o rameno.

Navzdory okolnostem se na sebe Fletcher a Othello usmáli. Po vší nedůvěře a podezření, které Sylva dávala vůči Cress najevo, se zdálo, že k sobě ty dvě konečně našly cestu a dokázaly jedna druhou vidět tak, jaké skutečně byly.

Fletcher je ještě chvíli nechal v objetí, ale nezapomínal, že tím to neskončilo. Potřebovali vymyslet nějaký plán nebo najít aspoň ždibíček naděje. Odkašlal si.

„Není pravda, že nás každého po sto hodinách čeká smrt,“ řekl a snažil se, aby to znělo přesvědčivě, ale sám tomu moc nevěřil. Sylva se vedle Cress napřímila a viděl, že i ona má tvář smáčenou slzami.

„Jak to myslíš?“

„Prostě jen musíme najít ty rostliny a další okvětní plátky,“ pokračoval Fletcher. „Nic víc. Uvažujte – ta rostlina musí růst jak v orcké, tak v hominské části Aetheru, určitě je to obecně rozšířená bylina. Vsadím se, že v Jeffreyho zápisníku najdeme všechno, co potřebujeme vědět o tom, jak vypadají a kde rostou.“

„Dobře,“ řekla Cress sotva slyšitelně. „Takže je budeme hledat. Ale… jak se dostaneme domů?“

„Nedokážeme odsud vytvořit portál zpátky do našeho světa ani do jiné části Aetheru, ledaže bychom získali novou sadu klíčů,“ vyhrkl Othello. „Už se to zkoušelo.“

„No paráda,“ poznamenala Sylva poraženecky.

„Ale… mohli bychom se vrátit portálem, který někdo vytvořil *z našeho* světa.“

„Co teda navrhuješ?“ zahuhlala Cress. „Že bychom tohohle zaratana nějak obrátili, vrátili se tam, odkud jsme vyrazili,

vyhnuli se wyvernům a šamanům, našli portál, který jsme právě otevřeli a skočili zpátky, probojovali se z místa, kde se objevíme, a pak uháněli přes džungli až na hranice Homina s půlkou orků v zádech? To ne, díky.“

„Máš pravdu,“ přikývl Fletcher a pozvedl paže v bezmocném gestu. „Tohle určitě udělat nemůžeme. Musíme se dostat tak daleko od orcké části Aetheru, jak bude možné.“

„A co potom?“ zeptal se Othello. On i Cress se tvářili zmateně, ale Fletcher si všiml, že Sylvě začíná pohrávat kolem rtů úsměv. Zhluboka se nadechl.

„Projdeme tyhle bažiny a půjdeme napříč Aetherem – dokud nenajdeme jeho hominskou část.“

4

Fletcher se probral. Probudilo ho tlumené zadunění a překulil se na bok. Následoval další dutý zvuk a on se převalil až na Lysandrovo břicho.

„Co to…“ zamumlal a pootevřel oči.

Kolem sebe viděl stromy. Skutečné stromy se svěšenými větvemi jako mají vrby, které zastiňovaly bledou oblohu. Do zorného pole mu veplula Cressina tvář – trpaslice se usmívala od ucha k uchu.

„Sheldon jde po svých,“ řekla a tahala ho za kazajku. „Nese nás ven z bažin.“

Fletcher se posadil a zamrkal, jak ho prudce zabolelo v zádech. Rozhodně nespal příliš pohodlně, a mnohem méně než by rád.

Nejprve pomyslel na Alici. Byla vzhůru, usazená poblíž zaratanova ocasu, bezmyšlenkovitě zírala do korun stromů a žvýkala okvětní plátek.

Na horním rtu jí ulpěl kousíček žlutého lístku. Fletcher ho jemně setřel a přitáhl jí pevněji k ramenům svůj kabát, dával ovšem pozor, aby neprobudil stále vyspávajícího Ignatia. Athéna už se probrala, ale neopouštěla Alicin klín. Vycítil, že sovogryfa trápí hluboká melancholie – věděl, že démon miloval Alici stejně jako jeho otce. Pohladil ji po hlavě a nechal ji být.

Tu si uvědomil, co mu Cress vlastně říkala, a zeptal se: „Jaký Sheldon?“

„Náš zaratan – rozhodli jsme se, že mu dáme jméno,“ odpověděla Sylva a podávala mu okvětní plátek. „Sněz to – už uběhlo pět hodin, tedy aspoň podle Cressiných kapesních hodinek.“

Žvýkal trpké sousto a pozoroval Sylvu, jak počítá zbývající okvětní plátky a pečlivě je ukládá v chráněném prostoru mezi poroztaženýma nohama.

„Jak víte, že je to on?“ nadhodil Othello, pořád ještě se zavřenýma očima a natažený na přední části krunýře.

„Dívala jsem se,“ odsekla Cress a do tváří se jí nahrnula červeň.

Fletcher se uchechtl a připlazil se k přednímu okraji zaratanova krunýře. Sheldon pootočil hlavu na dlouhém, pohyblivém krku, zakončenou hladkým žlutým zobanem, podíval se na něho a těžkopádně zamrkal zlatýma očima. Jinak vypadal docela pěkně. Kráčel sice rozvážně, ale rychleji, než se zdálo, a pod nemotornými širokými tlapami ozbrojenými drápy mu země svižně ubíhala.

Fletchera napadlo, jestli by stálo za pokus tohoto démona ovládnout. Jenže zaratan patřil k démonům patnácté úrovně – a to bylo příliš i na Sylvu.

„Devadesát lístků,“ oznámila Sylva a přetrhla mu nit myšlenek. „Zrovna jak jsem si myslela. Takže nám zbývá devadesát hodin.“

Fletcher zatěkal pohledem po nejbližším okolí, jestli nezahlédne aspoň flíček žluté barvy. Viděl však jen směsici zeleně a hnědi a nikde v dohledu nespatřil žádného démona ani květ.

„Měli bychom zůstat se Sheldonem,“ navrhl Fletcher a upíral pohled dopředu, kde sice krajina ještě zůstávala bažinatá,

ale postupně se jevila stále sušší, takže se místy objevovaly trsy hrubé trávy. Také je obklopovaly stále vyšší stromy a stín pod jejich korunami jim omezoval výhled.

„Souhlasím – pohybuje se rychleji než my pěšky," přisvědčila Sylva. „A taky není tak úplně bezbranný – ty drápy a zobák se zdají hodně ostré."

„Navíc můžeme spát a přitom pokračovat v cestě, když zůstane jeden z nás na hlídce," dodala Cress, která popolezla vedle Fletchera. Natáhla ruku, aby Sheldona pohladila a Fletcher se zasmál, když zaratana poškrábala na krku a démon potěšeně zachrochtal. Tenhle mírný obr by pro ně mohl v nejbližších dnech představovat mocného spojence.

Za zády se mu ozvalo ostré zavřeštění a vzápětí Sylva vykřikla. Fletcher se prudce obrátil a viděl, že se Lysandr konečně probral – avšak s načepýřenými pery postupoval proti Toskovi jako lev útočící na gazelu. V očích měl jiný výraz než dřív, zorničky se mu rozšířily a zmizely z nich všechny známky inteligence, kterou dřív vyzařovaly.

„Lysandre, co to děláš?" vykřikl Fletcher. Uvědomoval si, že Lysandr nežral nic od chvíle, kdy upadl do paralyzovaného stavu, ale z jeho chování čišelo i něco víc než jen hlad.

„Jeho spojení s Lovettovou se přerušilo, když se portál uzavřel," vyhrkla zděšená Sylva. „Teď znovu zdivočí."

Lysandr postoupil o další krok blíž k vyděšenému raiju, jemuž se zježila srst. Toskův veverčí ocásek se prohnul a zapraskaly v něm elektrické jiskry. Gryf reagoval tím, že hrozivě rozevřel zobák a vydal řev, který vystoupal až k zavřeštění.

„Musíme něco udělat," křičel Othello, napůl skrytý za plížícím se gryfem. „Jinak ho zabije!"

Fletcher zoufale přemýšlel. Lysandrův invokační svitek měl schovaný v boční kapse batohu. Jediný problém spočíval v tom, že jeho vak ležel pod gryfovým břichem.

„Nedovolím, aby Toskovi ublížil," prohlásila Cress, bleskově natáhla kuši a namířila šipku na Lysandrovu hlavu.

„Fletchere, napadá tě něco?" křičela Sylva.

Sylva. Bez Sariel by mohla dokázat ovládnout démona desáté úrovně, jakým byl Lysandr. Už přede dvěma roky měla úroveň naplnění sedm.

„Připrav se," řekl jí a přikrčil se.

„Co to má znamenat?" syčela na něho Sylva. Ale nebyl čas na nějaké vysvětlování.

„Teď, Athéno!" křikl Fletcher a rozběhl se po vypouklém zaratanově krunýři. Vklouzl pod Lysandrovo břicho a hmátl rukou do boční kapsy svého batohu. Svět kolem něho se rozjasnil – Lysandr právě skočil po Toskovi, ovšem zjistil, že mu kořist sebral prolétající sovogryf.

„Přečti to!" zařval Fletcher a hodil svitek Sylvě rovnou do zmatených rukou.

„Co…?" začala Sylva, ale hned se do toho dala: *„Lo ro di mai si lo."*

Lysandr zavřeštěl a prudce se otočil, až jeho drápy zaskřípěly na zaratanově krunýři. Zabořil zvířecky hladový pohled Fletcherovi do očí. Fletcher ani nebyl schopen odplazit se dál.

Ignatius, jehož z Aliciny šíje vyburcoval Sylvin křik, teď ty dva obíhal kolem dokola. Vyhlížel příležitost, jak by na gryfa zaútočil, ale Fletcher mu přikázal, aby se držel zpátky. Potřebovali čas a nějaký salamandrův útok by jen vyvolal předčasnou konfrontaci.

Jako by Sheldon vycítil všechen ten zmatek, krunýř se pod jejich nohama celý otřásl. Záchvěv přinutil gryfa k zastavení a musel se rozkročit jako medvěd přecházející zamrzlé jezero. Mezi ním a Sylvou se začínala propojovat bílá vlákna a svíjela se a tvořila šňůru zářící ostrým světlem.

„Spěchej…" šeptal Fletcher neslyšně a jako by silou vůle podporoval invokační zaříkávání, jež mělo gryfa pacifikovat.

Lysandrovi selhal krok, otevřel mocný zoban a odhalil růžový vnitřek tlamy. Vzpíral se, jeho propojení se Sylvou však sílilo každou slabikou, kterou vyřkla. Fletcher se ani nehnul, protože věděl, že prudký pohyb by mohl gryfa vyplašit.

Lysandr zvládl další krok a Fletcher už cítil horký, parný a přerývaný dech linoucí se mu z hrdla. Zavřel oči.

O tvář se mu otřel chladný hladký povrch zobáku a pak i jemné pohlazení per – démon se k němu lísal a opíral velkou hlavu Fletcherovi o hruď. Sylvino zaříkávání doznělo… Lysandr byl zpět.

Fletcher objal gryfa kolem krku, ale v následujícím okamžiku měl náruč prázdnou. Otevřel oči a viděl, jak se gryf rozplývá v mlžný obláček bílého světla, pod nímž Sylva přidržuje invokační podložku.

Když se do ní vstřebal poslední záblesk světla, posadila se, zaťala pěsti a celá se chvěla úžasným potěšením z prvního vstřebání nového démona. Nakonec si lehla a rty se jí zvlnily v mírném úsměvu.

Fletcher ztěžka dosedl vedle ní a pak ho Ignatius s úlevným zacvrlikáním povalil na záda. Přišlo mu to zvláštní, ale neušlo mu, že jeho démon se zdá podstatně těžší. Potrestal Fletchera štípnutím do ucha za to, že ho tak vylekal, načež se svému pánovi ovinul kolem krku.

„No tak, někdo by mi mohl říct, co se to právě stalo, ne?“ zavrčela Cress.

Fletcher se pootočil, aby na ni viděl, jak k nim přichází blíž a Tosk třeští černé kulaté oči ze skrýše pod její bundou.

„Tohle se stává, když démon přijde o svého pána,“ vysvětloval Othello a škrábal se na zátylku. „Měl jsem si na to vzpomenout, učili jsme se to ve druhém ročníku. Démoni se stávají opravdu vnímaví, teprve když je nějaký invokátor zachytí a zkrotí – předtím nejsou o nic chytřejší než normální zvířata. Bez svazku s invokátorem se vrací do původního stavu, než jim svazek s novým pánem připomene, kdo vlastně jsou. Máme štěstí, že byl Lysandr tak dlouho paralyzovaný – obyčejně k tomu dochází hodně rychle.“

„Je to tak,“ přikývl Fletcher a myslí mu bleskla Athénina vzpomínka na noc, kdy ho odložila před branou Kožové. Jak cítila divoké volání Aetheru, který k sobě přitahoval samotnou její podstatu.

„No, ale mohl jsi nás aspoň varovat, zatraceně,“ zabručela Cress.

Fletcher vstal a pokusil se vymanit z Ignatiova sevření, ale démon se odmítal hnout. Jeho pán si povzdechl a sešel po oblině krunýře k Alici, jež seděla na zkřížených nohou a netečně zírala dopředu. Ani se nepohnula, dokonce ani ve chvíli, kdy Lysandr zařval. Pouze občasný pohyb ruky, když pohladila Athénu po hřbetě, mu dával jakousi naději, že by se jednoho dne mohla zotavit.

Fletcher už přišel o vlastního otce Edmunda. Nesmí znovu ztratit ještě matku. Určitě ne poté, co spolu strávili tak krátkou dobu. Musí existovat nějaký způsob…

Rozhlížel se po okolní pustině a pátral po něčem, z čeho by mohl načerpat naději. Neviděl však nic k jídlu, žádné květy, jen bláto a šedohnědé rostliny.

„Žádný strach, Ali… mami," zahuhlal Fletcher, ale oslovovat ji jako matku mu připadalo podivné. „Dostaneme tě domů. Slibuji."

5

Obloha se v Aetheru rychle proměňovala a její ranní nazlátlá barva během několika hodin přešla v čistý, jednolitě šedivý odstín. Krajina kolem zůstávala pustá, jedinou známku života představoval osamělý kappa: vychrtlý humanoid se zelenou pokožkou, který vklouzl do jezírka s tmavou vodou, jakmile se k němu přiblížili. Fletcher měl sotva čas ho identifikovat, avšak zahlédl i nezvyklou miskovitou prohlubeň na temeni démonovy hlavy, v níž si uchovává vodu, když se pohybuje po souši.

Svým způsobem byl rád, že se nikde poblíž nevyskytují žádní démoni – uprchlíci tak měli vzácnou příležitost cítit se v bezpečí. Cress se ujala role pečovatelky o jeho matku a pravidelně ji odváděla do křovin před Sheldonem, když napřed vysílala

Toska, aby se přesvědčil, že tam nic nehrozí. Řekla Fletcherovi, že stejně opatrovala svou babičku, když příliš zestárla a nedokázala se o sebe sama postarat. Byl jí za to nesmírně vděčný, protože si uvědomoval, že on sám by se k tomu prozatím nedokázal přimět.

Jak plynula hodina za hodinou, cítil se Fletcher zvláštně ospalý, jako by se jeho tělo nedokázalo přizpůsobit rytmu tohoto nového světa. Domníval se, že strávili v Aetheru delší dobu než kdy který člověk, trpaslík nebo elf.

Nebyl sám, kdo na sobě vnímal účinky cizího prostředí – Cress a Othello podřimovali, opření jeden o druhého. Sylva seděla hned za zaratanovým krkem, zády k ostatním. Hlavu nakláněla dopředu, jako by si hleděla do klína.

Zvědavost přiměla Fletchera, aby se šel posadit vedle ní.

„Copak to čteš?“ zeptal se, když viděl, že má na stehnech položenou otevřenou knihu. Podobala se deníku, který si psal James Baker, a také ji zdobily náčrty malých hmyzích démonů po okrajích.

„Deník zrádce Jeffreyho,“ odplivla si Sylva a Fletcher skoro cítil, jak z ní vyzařuje hněv jako žár z pece.

„Promiň,“ omlouval se, protože se jí nechtěl vnucovat.

Začal se zvedat, ale Sylva se po něm podívala, zachytila jeho výraz a chytila ho za zápěstí.

„Ne. Moc se omlouvám,“ zašeptala a sevřený výraz ve tváři jí náhle změkl. „Za to, že jsem tě tak obviňovala…, když umřela Sariel. Kdybys to tehdy neudělal, už by nikdo z nás nebyl naživu.“

Sklonila hlavu a podívala se mu do očí. Vyčetl z nich upřímnost a… ještě cosi jiného.

Fletcher si nešťastně připomněl okamžik, kdy pohřbil Sariel pod vrstvou suti z pyramidy společně s nepřátelskými démony, kteří na ně útočili. Neměl na vybranou… nebo snad ano?

„Není zač se omlouvat,“ zavrtěl Fletcher hlavou a bez ohledu na její slova v sobě pocítil bodavou vinu. „Sám nevím, co bych dělal, kdybych měl přijít o Ignatia.“

Odmlčel se a uvažoval, nač navést řeč, aby přestala vzpomínat na Sariel. Bohužel jeho první myšlenka nebyla o nic veselejší.

„Ale stejně mám pochybnosti, jestli všechno to, co jsem udělal, jen neoddaluje nevyhnutelné," řekl. „Nejsme o nic blíž objevení těch žlutých kytek než včera."

Fletcher víceméně očekával, že se Sylva ještě víc zachmuří, a tak ho překvapilo, když se usmála.

„V tom se tedy pleteš," řekla a otočila v knize o několik stránek dopředu. Přejela prsty po nažloutlém papíru. „Koukej na tohle."

V deníku byly kresby květin s jemnými stonky a velkými okvětními plátky, které se ovíjely jeden kolem druhého podobně jako hlemýždí ulita. Pod nákresem si Fletcher přečetl krátký text napsaný Jeffreyovým překvapivě úhledným rukopisem.

Experiment 786 – Tři sesterské květiny

Pátrání kapitána Jacobyho v Aetheru dnes přineslo plody – či spíš bych měl říct rostliny. Trojici kvetoucích bylin, které se jeví téměř identické, až na barvu okvětních plátků – rudou, modrou a žlutou. Je očividné, že jsou navzájem nějak spřízněné.

Podle toho, co nám Jacoby pověděl, červené květy (rod Medúsa*) rostou v Pustinách, obyčejně poblíž stejně zbarvených písků – snad jde o nějaký způsob kamufláže.*

Modré květiny (rod Sthenó*) se nacházejí v blízkosti slané vody, což je velká škoda, protože s výjimkou malých bažin s brakickou vodou leží nejbližší slanovodní zdroj, tedy moře, dost daleko od hominské části Aetheru. Domnívám se, že možná použil nabíjecí kámen, aby udržel portál otevřený dost dlouho a jeho chamroš měl dostatek času doběhnout tam a zpátky. Působivé.*

Konečně žluté květiny (rod Euryalé*). Evidentně rostou pouze v blízkosti lávy. Vzorek, který kapitán přinesl, našel v kráteru nedaleké sopky. Je výborné, že těch se poblíž naší sekce Aetheru vyskytuje dostatek.*

Ačkoli jsme rozřezáním rostlin získali chabé výsledky, kapitánka Lovettová se dobrovolně přihlásila, že je požije, abychom určili, jestli mají nějaké léčebné vlastnosti. Možnost, že si při-

vodí otravu, je mnohem pravděpodobnější než nějaký pozitivní výsledek, ale jak říkám, kostky jsou hozeny. K čemu jinému je taky Lovettová koneckonců dobrá?

Když Fletcher přečetl závěrečnou větu, zaťal pěsti. Jak se mohl v Jeffreym tak mýlit? Bylo mu neduživého sluhy líto, dokonce se s ním do určité míry ztotožňoval. Jenže zdání může klamat. Jeffrey byl stejně bezcitný jako Forsythové.

„Vidíš to?“ ozvala se Sylva a přerušila tok jeho úvah. „Květina, kterou hledáme, roste poblíž lávy.“

Usmívala se od ucha k uchu, ale Fletcher její nadšení nesdílel.

„Ano, ale vidíš někde v okolí sopku?“ zeptal se a máchl rukou k bezživotné bažině, jež je obklopovala. „Vím, že vulkány jsou poblíž hominské části Aetheru, ale k nim máme zřejmě ještě velice daleko, a možná ani nepostupujeme správným směrem.“

„No tak pošli Athénu, ať se rozhlédne shora!“ odsekla Sylva podrážděně. „Musíme mít nějaký plán, Fletchere. Koukni se kolem. Myslíš, že to nejlepší je sedět na zadku a doufat, že to dobře dopadne? Vím, že jsi zrovna našel svou matku, ale jsi pořád náš vůdce. No tak nás veď!“

Fletcher si uvědomoval, že elfka mluví rozumně, ale pomyšlení, že by poslal Athénu na průzkum, ho děsilo. Bál se toho, co by jejím prostřednictvím mohl spatřit. Prázdný obzor, nikde ani jediný výmluvný sloup sopečného dýmu? Nebo moře zeleně, jehož konce se nedá dohlédnout? Odpověď nechtěl znát. Ještě ne.

Podíval se na Alici, jak něžně hladí Athénu po hřbetě. Matka vypadala téměř spokojeně. Proč nezůstat na krunýři, čekat a nechat rozhodnout osud? Už ho unavovalo přijímat všelijaká rozhodnutí. Zde jsou zatím v bezpečí.

Sylva jako by vycítila jeho pochyby. Položila mu chladnou a na dotek hladkou dlaň na paži. Zvedl hlavu a setkal se očima s jejím pohledem.

„Dostal jsi nás už tak daleko,“ zašeptala. „Lysandr je moc velký… Jedině ty to můžeš udělat.“ Z očí jí zářila naděje a jeho vlastní obavy a pochybnosti v něm naráz vzbudily znechucení.

„Nechci to riskovat," namítl, přestože mu bylo odporné každé slovo, které právě říkal. „Něco by ji mohlo zahlédnout. Měli bychom ještě počkat, než se dostaneme o kus dál… zatím máme pořád dost času. Nechci dělat nějaká ukvapená rozhodnutí."

Sylva sklopila zrak, odsedla si od něho a deník schovala do vnitřní kapsy kabátce.

„Nedělat nic je tvoje rozhodnutí, stejně jako naopak něco udělat, Fletchere," řekla. „Nečinnost možná znamená vůbec největší riziko."

Vstala a maličko zakolísala, když se krunýř naklonil podle váhavého Sheldonova kroku.

„Ještě si to rozmysli," dodala a odcházela pryč.

K Fletcherovu překvapení se posadila vedle jeho matky. Pozoroval ji, jak si z vlasů svinutých do vrkoče vytáhla nějaký předmět slonovinové barvy a nechala kadeře volně padnout na ramena jako zlatobílou záplavu.

V ruce držela hřeben vyřezaný z jelení kosti. Zvedla jej a jemně pročísla Alici vlasy. Fletcherovi srdce radostně poskočilo, když se matka usmála a zavřela oči. Zaklonila hlavu a těšila se ze Sylviny péče.

Elfka si toho zřejmě nevšimla a dál pročesávala Alici vlasy dlouhými opatrnými tahy hřebene, až se jí volně rozložily po zádech, zbavené bláta, které je pokrývalo, a jejich špinavě žlutá barva se zanedlouho změnila v zářivý lněný odstín, u kořínků prokvétající stříbrem. Sylva schovala hřeben do kapsy a obratné prsty se jí rozkmitaly až tanečními pohyby, když začala Alici vlasy zaplétat.

„Hotovo," řekla Sylva a ještě naposled lehce zatahala Alici za vlasy. Ty teď tvořily silný cop spadající ženě na záda. Fletcher se musel usmát. Divoženka byla tatam a místo ní se objevila křehká a elegantní kráska.

„Děkuji," vydechl Fletcher, který k nim přispěchal. „Tohle opravdu potřebovala. A ten cop je nádherný."

„Tohle mě naučila maminka," řekla Sylva a stydlivě pokrčila rameny.

Fletcher se znovu usmál.

„Škoda, že jsem neměl čas se s ní potkat po schůzce rady."

Sylva stočila pohled na vlastní ruce.

„Umřela, když jsem byla ještě malá," řekla tiše.

Fletcher by si nejradši nakopal. No výborně. Jak to, že se jí ještě nikdy nezeptal na matku?

Naráz si uvědomil, že o Sylvě ví daleko méně než o kterémkoli z ostatních přátel. Od chvíle, kdy se seznámili, nikdy nemluvila o domově a jen zřídka se zmínila o rodině. A když už, tak jen o svém otci.

„Omlouvám se," vyhrkl. „Měl jsem to vědět."

„Ne… Já o ní nikdy nemluvím," odpověděla Sylva upjatě a z jejího hlasu zněla bolest.

Fletcher na to neřekl nic. Neměl na ni tak naléhat. Mlčení se protahovalo, až se znovu ozvala Sylva.

„Možná jsem ti o ní měla říct," zašeptala, jako by jen vydechla. „Moc by se ti líbila. Byla odvážná a věrná. Ale příliš důvěřivá. Otrávili ji… a nedokázali jsme ji zachránit."

Odvrátila hlavu a otřela si slzy.

„Já… to je strašné, Sylvo," vykoktal Fletcher. Teď mu to všechno začalo dávat smysl. Jak pro ni muselo být obtížné někomu důvěřovat a starat se o druhé. Chápal neustálou podezřívavost, pokud šlo o jeho úmysly. Všechno to na něho náhle padlo.

„Proč někdo udělal tak hroznou věc?" zašeptal Fletcher.

„To moje sestra," odpověděla Sylva a v obličeji se jí objevil tvrdý výraz. „Byla starší než já. Chtěla se stát náčelnicí klanu a věděla, že je druhá v pořadí následnictví. Když v jejím pokoji našli bolehlav, věděli jsme, že to udělala ona. Ale nemohli jsme jí nic dokázat, tak byla vypovězena. Neviděla jsem ji osm let."

Fletcher zděšeně vrtěl hlavou. Pořád měl představu, že elfové jsou nad podobné zlo povznesení.

„Takže… proč nejsi náčelnicí ty?" zeptal se a doufal, že trochu pozmění téma hovoru.

„Nebyla jsem dost stará, ještě ani teď nemám odpovídající věk. Náčelníkem se stal můj otec. U nás přechází náčelnictví z matky na nejstarší dceru, a když není dcera, tak na nejstaršího syna."

Proto tedy většinu elfských náčelníků tvořily ženy. Platila u nich přesně opačná pravidla než v hominské společnosti.

„A vůbec, už dost o tom," rozhodla Sylva a zvedla se na kolena. „Jsem ráda, že tys dostal příležitost poznat svou matku. Je to zlatíčko."

Sylva se sklonila a políbila Alici na temeno. A tu se stalo něco ohromujícího. Alice zvedla ruku a přiložila dlaň Sylvě na tvář.

„Mami?" vydechl Fletcher a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. „Slyšíš mě?"

Naklonil se blíž a pohlédl jí do očí. Na kratičký okamžik se jejich pohledy setkaly. Potom ale zase spustila ruku do klína a bezmyšlenkovitě se zahleděla na pozvolna houstnoucí křovinatý porost kolem nich.

Fletcher pocítil příliv naděje.

Třeba bude možné matku zachránit. Potřebuje normální život, pohodlí a péči. A věděl, že tady, v pochmurné pustině, nic takového nemůže najít. Sylva měla pravdu, je třeba jednat.

„Athéno," řekl Fletcher a zvedl sovogryfa matce z klína. Rozladěně na něho zahoukala, ale neochotně rozvinula křídla a s očekáváním se na něho zahleděla.

„Co si zaletět na malé výzvědy?"

6

Jak Athéna prolétala korunami stromů a hledala místo, kde by se usadila, plnily její zorné pole jen zelené šmouhy. Nechtěla se pustit rovnou do volného povětří, tedy alespoň prozatím. Místo toho vyhledala vysoký, sosnu připomínající jehličnan s křivolace popraskanou kůrou a ostrými jehlicemi, který se tyčil nad okolní stromy. S vytasenými drápky přistála na své pozorovatelně. Dávala pozor, aby ji nemohl nikdo zahlédnout, a šplhala nahoru po kmeni, dokud se nedostala do samotné špičky.

Několik desítek metrů za ní a ještě víc pod ní nahlížel Fletcher se svým týmem na Veritinu tabulku vybroušenou z vidoucího kamene, o níž Cress bez rozpaků prohlásila, že si ji „vypůjčila“, když se mladá šlechtična zrovna nedívala.

„Vůbec nic nevidím,“ brblal Othello a nakláněl se blíž k tabulce z krystalu. „Pořád překážejí nějaké větve.“

Fletcher mentálním pokynem pobídl Athénu, aby postoupila dál. Kupodivu se nezdálo, že by měla jakékoli obavy. Naopak cítil její vzrušení a věděl, že nad korunami stromů je sovogryf ve svém živlu. Tito démoni byli svým založením osamělí tuláci; nikdy nezůstávali dlouho na jednom místě, takže neznámé okolí ji v nejmenším neděsilo.

Athéna usazená mezi větvemi natáhla spárky, odsunula zelené jehlice a vystrčila hlavu nad ně, aby prozkoumala okolní terén. Díky sovímu krku pomalu otáčela hlavou kolem dokola a nabízela jim panoramatický pohled na obzor.

„Zatraceně,“ vydechla Cress.

K obloze se vypínaly vysoké hory, jejichž rezavě červené zbarvení se odráželo od pozadí bledě žluté, pozvolna tmavnoucí oblohy. Horské pásmo se stáčelo k východu hřbetem tvořeným zubatými štíty tak vysokými, že Medvědí hory v porovnání s nimi byly pouhé kopečky. Pohoří vlastně uprchlíky napůl obklopovalo. Na západě se třpytila mořská hladina, smaragdově zelená na mělčinách a pozvolna tmavnoucí do šedomodré barvy nad hlubinami.

Obloha se zdála téměř bez života, vyjma několika pohybujících se bodů, příliš vzdálených, než aby je bylo možné blíž určit. Nebe pokrývaly nízké bledé mraky a bránily pohledu přímo vzhůru. Asi o kilometr dál poletoval jediný identifikovatelný tvor – osamělý ropen, velký hybrid netopýra a ptáka, jemuž však na těle nerostlo peří; vznášel se na křídlech tvořených napjatou membránou, ozbrojený zobanem připomínajícím pelikána, ale plným ostrých zubů, a vzadu na hlavě mu rostl prodloužený hřeben.

„Jsme v pasti,“ prohlásila Sylva a ukazovala prstem na horské hřebeny. „Vlevo moře, před námi a vpravo hory. Přes ně se nedostaneme a ani nezjistíme, co leží za nimi. Takže se musíme vrátit. Zkusit štěstí v orcké části Aetheru.“

„No jo,“ přisvědčil Othello a otráveně vrtěl hlavou.

Fletcher zaťal zuby a snažil se zklidnit bušení srdce vyvolané zklamáním. Od chvíle, kdy prošli portálem, ztratili už patnáct hodin a čeká je cesta zpátky přes opuštěné bažiny s vodními kanály zamořenými sobeky. Nemluvě o tom, že aby se dostali přes vodu, potřebovali k tomu Sheldona. Ani jednou se neodchýlil ze směru své pouti, i když mu bránila v cestě změť popadaných větví.

„Ovšem Sheldon…“ přemýšlel Fletcher nahlas. „Ani jednou neodbočil stranou.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Sylva. Odloupla z krunýře plát lišejníku a vztekle jím mrštila mezi stromy.

„Sheldon míří přímo k těm horám,“ pokračoval Fletcher, postavil se a zahleděl se směrem, kterým se zaratan ubíral. Sheldon, jako by reagoval na své jméno, otočil těžkou hlavu a zvolna na ně zamrkal, než se zahleděl zase před sebe a pokračoval v těžkopádné chůzi.

„No a co?“ zeptala se Sylva, ačkoli ji v očích svitla naděje.

„Někam směřuje, a jeho tělo není uzpůsobené k nějakému šplhání po horách. Musí existovat skrz ně nějaká cesta. Lidi, co si pamatujete o zaratanech? Jaký mají orientační smysl?“ zeptal se Fletcher.

Nikdy by ho nenapadlo, že by se mu hodiny démonologie mohly tolik hodit, a hlavně lekce o tak okrajových démonech jako je ten, na jehož krunýři se vezou.

„Dorůstají ohromné velikosti, takže bývají i třikrát až čtyřikrát větší, než je Sheldon,“ ozvala se Cress. „Ale to myslím platí jen o těch hodně starých. Sheldon je zřejmě ještě mladík.“

„Každý rok se stěhují, stejně jako mnoho jiných druhů démonů,“ přidal se Othello a škrábal se v plnovousu. „Scházejí se k rozmnožování a kladení vajec – neví se ale, kde je to místo.“

„Ale kdy?“ naléhal Fletcher. „Kdy se takhle stěhují?“

„V zimě,“ řekl Othello a pousmál se. „No… zrovna teď.“

„Takže i kdyby ještě nikdy touhle cestou nešel, nejspíš přesně ví, co dělá,“ zazubil se Fletcher. Náhle měl dojem, že mu z ramenou spadla velká tíha. „Když na něm zůstaneme dost dlouho, pronese nás přes ty hory.“

„Ty nadrženej divochu," zalaškovala Cress a poplácala Sheldona po krunýři. „Vydal ses hledat slečnu, co?"

Fletcher se rozchechtal. Mít důvod se smát mu připadalo báječné a ostatní se k němu připojili, dokud je nezačalo píchat v boku. Fletcher namáhavě lapal po dechu, a dokonce i Ignatius se zdál veselejší, poštěkával a proplétal se mezi nimi. Athéna se vrátila a znovu se usadila Alici na klíně. Aspoň na chvilku byli všichni šťastní.

Brzy však začalo pohasínat denní světlo a s ním i jejich dobrá nálada. V žaludcích jim kručelo a v poloprázdných čutorách už nezbývalo mnoho vody. Navzdory tomu, že okolní krajina se zdála zcela bez života, v korunách stromů se ozývaly zvuky nočních tvorů. Už se dostali mimo bažinatý kraj a stromy rostly tak hustě, že Sheldon měl co dělat, aby mezi nimi prošel.

Tosk držel noční hlídku, ale Fletcher se i tak při každém prasknutí větvičky a zašelestění posadil a upíral pohled do tmy. Neviděl nic než stíny, a ještě tmavší stíny. Zdálo se ale, že Toska nic nerozrušuje, i když bylo slyšet hluboké vrčení, které jako by přicházelo jen ze vzdálenosti několika metrů.

O chvilku později se však ve tmě objevila namodralá záře a její ledové světlo v něm vyvolávalo mrazivý strach.

„Lidi, probuďte se," zašeptal Fletcher a zatřásl ostatními.

„Snad si nemyslíš, že spím?" zabručel Othello, obrátil se a mnul si záda. „To je zatraceně vyloučené, na tomhle krunýři připomínajícím ananas, a ten randál…"

„Ticho!" sykl Fletcher a připlácl Othellovi dlaň na ústa.

Sylva mlčela, ale překulila se a zůstala přikrčená v pokleku s falxem napůl vytaženým z pochvy zavěšené na zádech.

„Bludička – tamhle," zašeptal Fletcher a ukázal na modrou záři. Světlo každým okamžikem sílilo a už bylo vidět i tmavé obrysy hemžící se kolem – to drobní démoni prchali před nepřirozenou září.

Fletcher zaslechl zaskřípění kovu a dřeva, když Cress opatrně natahovala kuši, ale dál s bušícím srdcem upíral pohled do tmy.

„Šamani?" sykla Sylva.

První zářící bod se už jevil docela zřetelně jako modré elektrické světélko ve tmě. A za ním brzy následovaly další. Malé, možná menší než běžná bludička, ale jasnější a velmi početné – stovky jich probleskovaly lesem v linii tak dlouhé, kam až mohli dohlédnout. Ještě zvláštnější bylo, že se pohybovaly jakoby cíleně a koordinovaně.

A pak zahlédli tmavá těla hemžící se za řadou světýlek pomalým krokem náměsíčníků.

„Pročesávají les a hledají nás," špitla Cress a ucouvla, když okruh světla modře ozářil Sheldonův krunýř. „Měli jsme vyšplhat na stromy!"

„Ne, počkej," zabručel Othello. „Dívej se na to!"

Tmavé obrysy patřily démonům. Jejich zjev zprvu jako by potvrzoval Fletcherovo podezření, že šamani nebudou daleko, protože lesem postupovala směska různých druhů, které byly jen zřídka k vidění pospolu. Chlupatý kanid klopýtl o kořen stromu, ale oči nespouštěl ze světélek nad hlavou. Kousek od něho postupovali tři lavellani, hlodavci připomínající krysy, ale vyzbrojení jedovými zuby. Vedle nich se po zemi plahočilo deset či víc nižších druhů hemživců různých barev a rozměrů, od nosatce po roháče.

Mezi ostatními šel dokonce baku, vzácný démon velikosti prasete se sloním chobotem a kly, porostlý oranžovým pruhovaným kožichem jako tygr. Všichni však postupovali jako zombie z báchorek, očarovaní zářícími body plujícími vzduchem.

„To jsou bludná světélka," řekl Othello a v rozpacích se zamračil. „Nemáme se čeho bát."

„Co tím myslíš?" zeptal se Fletcher, a když se jeden ze světélkujících bodů přiblížil, ucouvl.

„To jsou malí démoni, kteří si naplní průsvitná břicha bludičkami a díky nim pak připomínají drobné a beznohé světlušky."

Už když to Othello vysvětloval, zahlédl Fletcher nevelký černý hmyz jakoby přivěšený k zářícímu světélku.

„A co to dělají?" zašeptala Sylva a mávla rukou po jedné světlušce, která prolétala kolem.

„Vedou je všechny na smrt," zabručel Othello.

Kanid narazil do Sheldonovy nohy připomínající peň stromu, ale jako by si toho ani nevšiml a pokračoval v cestě pod zaratanovým břichem.

„Uvedou démony světlem do transu a zavádějí je do bažin, tekoucích písků nebo jinam, kde jejich oběti zahynou. Pak se živí na jejich mršinách a kladou do nich vajíčka. Asi proto je tenhle kraj jako po vymření – musí být světluškami úplně zamořený. Naštěstí jejich kouzlo působí jen na divoké menší démony."

Fletcher se zachvěl a přitáhl si kazajku těsněji k tělu. Světlušky se napohled jevily krásné, ale jejich skutečný účel jako by mu v žaludku otevřel studnu.

Znovu si uvědomil, že Othello jako jediný z jejich týmu strávil v Akademii dva roky, takže trpaslíkovy znalosti budou v nadcházejících dnech velice užitečné. Doufal jen, že se jim podaří vyhnout nebezpečnějším démonům oživujícím Aether.

Celá skupinka tiše přihlížela, jak se modrá světélka zvolna zmenšují a omámení démoni mizí ve tmě. Fletcher se přisunul blíž k matce, ale ta spala, stočená do klubíčka, s Ignatiem a Athénou uloženými vedle sebe.

„Měli jsme ho zabít," mumlala Sylva tak tiše, že ji Fletcher přes tupé dunění Sheldonových kroků sotva slyšel.

„Co zabít?" zeptal se.

„Toho baku," odpověděla a ukázala směrem, jímž démoni odcházeli. „Má mezi démony postavení kořisti – v jejich potravním řetězci stojí nízko. A je na něm spousta masa."

„Ty chceš jíst démony?" vydechla ohromená Cress, která elfku také zaslechla.

„Jíš je od chvíle, kdy jsme sem pronikli – hrome, jedla jsi je ještě *dřív*, než jsme se sem dostali," vztekala se Sylva a ukázala na vak s okvětními lístky. „Nevzpomínáš si, jak Elektra říkala, že zdejší rostliny jsou technicky vzato taky démoni?"

„No jo, ale… nezdá se mi to správné," namítla Cress, přitáhla si Toska blíž k hrudi a ochranitelsky jej laskala.

„No, když ne tohle, tak budeme hladovět," odsekla Sylva. „Jestli není hominská část Aetheru hned za rohem – což není,

aspoň podle toho, jak vypadají ty hory –, budeme se jednou muset najíst.“

„Ještě jsem neslyšela, že by někdo jedl démony, i když se povídá, že to dělají šamani při některých obřadech,“ dumala Cress.

Úvaha, že by jedl maso démona, ještě nikdy Fletcherovi nepřišla na mysl. Svým způsobem ho ta představa odpuzovala, ale na druhé straně démoni přece jedí maso pocházející z jeho dimenze. Proč by on nemohl jíst to jejich?

„Fletchere, co si o tom myslíš ty?“ zeptal se Othello, který kamaráda pozoroval, jak o problému uvažuje.

Fletcher se usmál a smutně zavrtěl hlavou, když náhle ostře pocítil prázdno v žaludku.

„Pojďme se prospat,“ navrhl, přesunul se k matce a uložil se vedle ní. „Zítra budeme lovit.“

7

Obloha už začínala tmavnout a Fletcherovi kručelo a bublalo v žaludku, protože už dlouho nejedl, naposled před několika hodinami spolkl okvětní plátek. Jeho tým lovil celý den, protože se nechal Lysandrem dopravit o několik kilometrů dál na Sheldonově trase, ale neúspěšně. Teď se rozdělili, aby stihli prohledat větší plochu.

Fletcher už podobný hlad zažil, když do Kožové příliš záhy přišla zima a horské cesty pokryl led, takže po nich obchodníci nemohli putovat. Vesničané zaháněli hladomor jenom lovem. Tehdy i teď měl smysly zostřené a vybroušené zoufalstvím, byl ovšem také slabší a pomalejší. Rozdíl spočíval v tom, že neúspěšný pokus v lesích kolem Kožové znamenal jen další den o hladu, zatímco zde znamenal smrt.

Přikrčil se do stínu keře s křivolakými větvemi, protože znedaleka zaslechl dusot kopyt bořících se do měkké hlíny. Pak zaznělo hluboké zafrkání a následovalo tiché rytmické mlaskání, jak něco drtilo části rostlin na kaši. První projev života, na jaký za celý den narazil.

Fletcher se odhodlal připlížit o něco blíž a našlapoval s opatrností, kterou si vypěstoval dlouhou praxí. Neodvažoval se natáhnout luk, protože by ho mohlo prozradit zaskřípění tětivy. Ještě jeden krok a pak přitiskl šíp k lučišti, aby o ně náhodou neklepl. Za řídnoucí zástěnou listí Fletcher spatřil svou kořist.

Opodál stálo mohutné neohrabané stvoření velké jako bizon a s podobným tvarem těla, s mocnými plecemi, nad nimiž rašila hříva připomínající divokého koně. Tvor pošvihával oháňkou s chomáčem žíní na konci, což naznačovalo, že je rozčílený, a Fletcher z toho neměl dobrý pocit.

Zvíře jako by vycítilo, že je někdo pozoruje, sklonilo hlavu k zemi, frkalo a čenichalo, až mu z nozder vyletoval sliz.

Fletchera před pohledem kořisti nechránilo víc než několik listnatých větviček. Ztuhl na místě a zoufale věřil, že zvíře mizerně vidí. Mělo malá rudá očka v jakoby prasečí hlavě, připomínající bradavičnaté prase, z níž však nad očima vyrůstaly dva zakřivené rohy a z tlamy vyčnívaly mohutné kly. Tlamu mělo na okrajích potřísněnou zelenou drtí a Fletcher si povšiml hromádky kopřiv, kterou pilně žvýkalo.

V té chvíli poznal, co před ním stojí. Žádná snadná kořist, i když větší masožravci na tyto tvory útočili a zabíjeli je. Od člověka by však bylo šílené, aby toto stvoření napadl, i kdyby byl hladový a zoufalý. Šlo o catoblepase.

Tento druh démonů spásal pouze jedovaté rostliny, jež mohlo konzumovat jen málo jiných živočichů, takže měl pastvy stále dost. Útočníka dokázal vykuchat kly nebo rohy, čím ho zasáhl dřív, ale ani to nebyla jeho nejsilnější zbraň. Ne, tou byly jeho zeleně zbarvené sliny, v nichž se koncentrovaly přírodní toxiny z jeho krmení. Catoblepasovo kousnutí se rovnalo rozsudku smrti a jeho mlžný dech byl natolik jedovatý, že dokázal každého útočníka oslepit, a pokud se ho ten nebožák nadechl,

i zabít. Teď ten tvor upíral na Fletchera červené prasečí oči, pomaličku se obracel a svaly ve stehnech se mu napínaly a nadouvaly při každém pohybu.

Mezi stromy zaznělo odkudsi shora zavřeštění – to se Athéna pokoušela obludu rozptýlit. Hluk však catoblepase přiměl sotva střihnout ušima, nic víc. Ignatius zůstal daleko odtud na Sheldonovi, aby chránil Alici. Ostatní lovili kdoví kde po kraji. Fletcher na to byl s Athénou sám.

Démon zachrochtal a z nosu mu vyletěl oblak páry. Vlhkost ulpívala na zahnědlých opadaných listech, které pokrývaly zemi.

Zaklínadla proti démonům příliš neúčinkují, a štítové zaklínadlo už vůbec ne, protože magická energie, která formuje těla démonů, dokáže štítem snadno projít. Pomyslel na pistole – obě už měl zase nabité, ale prásknutí výstřelu by mohlo přilákat nejbližší ze šamanů, kteří jistě pátrají shora ze vzduchu po jejich přítomnosti. Zbývá mu jedině luk.

Velmi pomaličku natáhl tětivu, jak jen mu unavené svaly dovolovaly. Byl krajně vyčerpaný, takže se mu chvílemi rozostřoval pohled na hrot šípu a šlachy v paži se úpěnlivě bránily další námaze. Coul po coulu se luk s vrzáním napínal, až byl připravený k výstřelu. Fletcher však pořád vyčkával, přestože obluda kopytem hrabala do země a její nahrbený hřbet se oble rýsoval proti tmavnoucímu nebi.

Catoblepas měl obrovskou hlavu a Fletcher se musel rozhodnout, kam by měl zamířit. Lebka bude příliš tvrdá a neprostřelil by ji – zvíře by usmrtil pouze přímý zásah do oka. Těžká rána dokonce i pro toho nejzkušenějšího lučištníka.

Široká hruď zvířete představovala větší cíl. Nabízela nadějnější zásah, protože do hrudního koše mohl šíp vniknout snadněji, jenže kořist nemusela umřít dost rychle. Catoblepase mohl zásah rozzuřit, takže by ho napadl a rozerval na kusy dřív, než sám zahyne. Tu démon jako by vycítil jeho nerozhodnost, zaryčel a vyřítil se proti němu.

Fletcher vypustil šíp a ten se mu v letu otřel o ruku. Zaklel, vrhl se stranou a bolestivě přistál mezi kořeny nedalekého stromu. A uskočil na poslední chvíli, protože obluda rozrazila

tenkou zástěnu větviček sotva o půl vteřiny později a zuřivě cvakala zuby.

Na lesní půdě se objevila krev – šíp zůstal zaražený hluboko v démonově břiše, z něhož visel jako morbidní pupeční šňůra. Catoblepas utrpěl zásah do břicha, takový, na jaký se umírá dlouhé hodiny.

Démon se otočil, řval bolestí a pátral po svém mučiteli. Fletcher celý ztuhl a ležel tiše jako pěna. Zvíře očichávalo zemi, dlouhým jazykem tápalo po půdě, jako by chtělo podle chuti najít jeho stopu. Nevidělo ho, protože ležel v hlubokém stínu stromu a poslední zbytky denního světla už dohasínaly.

Fletcher sáhl po druhém šípu, ale nahmatal jen vzduch. Ohlédl se přes rameno a viděl, že se mu při divokém skoku uvolnil toulec ze zad a šípy se rozsypaly mimo dosah.

Sevřel v dlani jílec chopeše, ale nevytasil ho. Sykot čepele klouzající z pochvy by zvíře určitě přilákal. Musel by zvládnout celý osudový útok v jediném pohybu a smířit se s rizikem, že přitom zahyne buď on, nebo kořist.

Shora zaznělo zahoukání, které mu připomnělo, že je s ním pořád Athéna. Cítil její horečné zoufalství, a věděl, že totéž vnímá také Ignatius. Fletcher poznal, že malý salamandr běží, jenže se při lovu zatoulal tak daleko před Sheldona, že nebude stačit přiběhnout včas, aby mu pomohl. A catoblepas už narazil rypákem na protivníkův pach, začal slintat a mručet a očichávat vlhkou zemi směrem k němu.

Potřeboval ho nějak od sebe odlákat. Jedno vydechnutí, několik kapek slin, a byl by rázem po smrti. Athéna by mohla…, ale ne, to bylo příliš riskantní.

Jenže sovogryf jeho myšlenku zachytil a už plachtil směrem k nim. Fletcher jí přikazoval, ať se drží stranou, a napínal k tomu tolik vůle, že se mu oči obracely v sloup, ale ve chvíli, kdy už začínal znovu přebírat kontrolu nad malým démonem, provedla Athéna cosi nepředstavitelného. Složila křídla k hřbetu a padala vzduchem jako kámen. Po chviličce slepé paniky narazila zvířeti do boku a žuchla sebou na zem. Fletcherovi se v mysli objevil Athénin rozkaz. Utíkej!

Catoblepas se prudce obrátil, přitom řval, až mu z rypáku stříkaly sliny. Přeletěly Athéně nad hlavou, protože ležela rozplácnutá za zemi, omráčená nárazem do démonova boku připomínajícího sud.

Fletcherovi se před očima objevil démonův zadek s ocasem švihajícím sem a tam. Mladík vyskočil a tryskem se rozběhl ke zvířeti. Skočil proti němu a současně vytasil chopeš z pochvy.

Se zuřivým výkřikem zabodl čepel hluboko do catoblepasova hřbetu a životně důležitých orgánů pod ním. Při dopadu na démona si vyrazil dech a nespadl mu z hřbetu jen díky tomu, že pevně svíral jílec meče.

Do nosu mu pronikl syrový zvířecí pach obludného tvora, který v agonii vyhazoval zadkem. Do rukou ho škrábaly drátovité chlupy kolem páteře, když se pokoušel pootočit čepelí meče, a při každém catoblepasově vykopnutí zadníma nohama sklouzával níž k jednomu boku. Démon vyfrkával do vzduchu obláčky jedovatého dechu, ale Fletcher zůstával mimo jejich dosah. Nalehl na meč v zoufalé snaze boj nějak rozhodnout, až se do démonových zad napůl ponořil i jílec zbraně.

A potom se zvíře s tichým, téměř žalostným zabučením zhroutilo na zem a vyrazilo z plic poslední obláček jedovatého dechu.

„Athéno!“ vykřikl Fletcher, svezl se z catoblepasova hřbetu na zem vedle malého démona. Jedno křídlo jí zůstalo vězet pod břichem zabité obludy, oči však měla otevřené a plné života. Fletcher se opřel do mršiny a zamručel námahou, až vyprskl sprškу slin.

Athéně se podařilo křídlo vyprostit, Fletcher však viděl, že ji trápí krutá bolest, když pohnula jemnými kůstkami, které se zlomily pod nesmírnou váhou kořisti. Povolil tlak proti tělu kořisti, dopadl na kolena vedle Athény a jemně ji zvedl do náručí.

„Proč jsi to udělala?“ ptal se vyčítavě a opatrně ji houpal.

Pohlédla na něho a v modrých očích četl odpověď i vyjádření lásky.

8

Když ho konečně ostatní našli, pořád ještě kolébal Athénu v náručí. Lysandr pomohl odtáhnout zabitého catoblepase k Sheldonovi a zvednout kořist nahoru na krunýř, zatímco Fletcher se věnoval ošetřování Athéniných poranění. Ulevilo se mu, že neutrpěla smrtelné zranění, i když dost dlouhou dobu nebude moci létat. Ignatius dělal, co mohl, aby ji potěšil, otíral se o ni zobcem na konci čenichu a olizoval jí zraněné křídlo, avšak jeho léčivé sliny nedokázaly uspíšit srůsty zlomenin a Fletcher nechtěl riskovat hojivé zaklínadlo, aby jí nesrostly kosti nakřivo.

Nejraději by ji vstřebal a nechal ji vyléčit se v něm, ale věděl, že budou brzy potřebovat její báječné noční vidění – když mají na zaratanově krunýři zakrvácenou mrtvolu, čeká je zatím nejnebezpečnější noc. Ba ne, Athénino léčení bude muset probíhat postaru.

Protože nikde kolem nenašel žádný strom s tvrdým dřevem, fixoval zlomené křídlo k jednomu ze svých šípů a pak jí je přivázal k boku. Kulhavě hopkala sem a tam po krunýři, smutná z toho, že je upoutaná na zem. Pokleslá nálada jí však dlouho nevydržela, protože dny hladovění skončily a přímo před jejíma očima se chystaly hody.

Meči a dýkami uloveného catoblepase rozporcovali, rozdělili na velké kusy z kýt, menší kusy tmavého masa a hromádky chvějících se vnitřností. Vnitřnosti a další jedovaté části zabitého démona odnesli kus stranou a tam je zahrabali, protože vydávaly otřesný zápach a ten mohl odlákat mrchožrouty od trasy, kterou se ubíral Sheldon.

Zbytek pečlivě rozdělili na staženou kůži, která byla tak rozměrná, že by z ní mohli postavit stan.

Podstatné bylo maso upravit na ohni, nechtěli však rozdělávat vatru přímo na zaratanově krunýři, aby mu to nepůsobilo bolest. A tak na střed krunýře navršili vysokou vrstvu hlíny, aby žár odizolovali, a přikládali jen suché, troudovité větve, kterých se v lese kolem válelo dost.

Nejprve spotřebovali vnitřnosti, které se daly jíst, opečené nad ohněm na silných prutech ze syrového dřeva, které Fletcher chopešem nasekal a zbavil kůry. Každý kus měl jinou chuť – játra byla suchá a hladká, ledvinky poněkud drsné, srdce se muselo pořádně žvýkat, ale chutnalo výborně.

Démoni odkázaní na rostlinnou stravu, Šalamoun a Tosk, se spokojili se spásáním mladých semenáčků po okolním lese, ale masožravci Lysandr, Athéna a Ignatius nedělali žádné okolky a hltali syrové plíce, ba dokonce uzobli i kousek mozku, když čekali, až na ně dojde řada s opečeným masem. Pohled na zakrvavené zobany, jimiž trhali podřadné kusy uloveného démona, téměř stačily Fletchera zbavit chuti k jídlu. Ale jen téměř.

Jako druhé v pořadí rychle zmizely řízky z připravené hromádky, jak je hladoví invokátoři nabodávali po pořádných kusech na provizorní rožně. Tmavě zbarvené maso prokvétalo žilkami tuku, takže vypadalo jako mramorované, a máslově žlutý tuk odkapával a syčel v ohni. Fletcher, Othello, Sylva, Cress, a dokonce i Alice ukusovali z ještě horkých porcí a žvýkali plnými ústy, zakláněli hlavy a trhali maso zuby.

Větší pochoutku Fletcher v životě nejedl. Mohli si vybírat řízky z nohou, boků, hřbetu i zadku. Večeřeli jako nejvybranější šlechtici v Hominu, ochutnávali každý kousek a rozplývali se nad rozmanitou strukturou a chutí soust.

Těšili se ze světla a tepla ohýnku, protože usoudili, že tato noc je jediná, kdy si to mohou dovolit; jinak se budou muset střežit, aby je někdo nezpozoroval shora. Jedli ve spokojeném tichu, které narušovalo jen srkání a žvýkání připomínající spíš hltání psů z misky než jídlo civilizovaných lidí.

První promluvil Othello.

„Pořád si ještě myslíš, že démoni nejsou k jídlu?“ zamumlal s plnými ústy.

Cress zamyšleně žvýkala a chvilku neodpovídala.

„Nee, tohle je lahůdka jako hrom," připustila, ale hned se zase pustila do ohryzávání ohromné stehenní kosti.

Fletcher s plným žaludkem se položil na záda a zasténal. Otočil hlavu a zkoumal horu masa, která jim ještě zbývala.

„To je ohromná škoda," usoudila Cress a mrštila ohlodanou kostí do tmy, načež se položila vedle něho. „Když budeme mít štěstí, ještě by mohlo vydržet na snídani, než se zkazí."

„Ano, je to tak," přidal se Othello, který ji zaslechl. „Proto se tak cpu. Po tom, co se přihodilo Athéně, bych už nechtěl lovit, dokud to nebude opravdu nutné. Takže budeme střídavě hladoví a přecpaní."

Potom zase nějakou dobu seděli mlčky, než se ozvala Sylva.

„Kdybychom tak s sebou měli lesního elfa…," vzdychla, stáhla si boty i ponožky a holými prsty nohou vrtěla u ohně.

Fletcher se usmál, protože si vzpomněl, že Othello udělal přesně totéž, když se kdysi schovávali v boudě před deštěm poté, co se jejich nepřátelé pokusili Sylvu zabít. Bývaly doby, kdy by se elfka nad takovým chováním pohoršovala. Jak se věci mění…

„A proč to?" zeptala se Cress. „Jaký je v tom rozdíl?"

„Lesní elfové jsou rození lovci, většinu života stráví v dolním patře Velkého lesa, starají se o naše jelení stáda a zachází i mnoho mil od našich domovů. Lesní elf by uměl maso uchovat, a kůži taky."

„Fletchere, copak tys tam doma nelovil?" zeptal se Othello.

Ale ten už o tom přemýšlel. Neplatil za nějakého experta na činění kůží, protože je prodával koželuhům ještě před jejich zpracováním. Ale věděl, jak sušit maso nakrájené na tenké proužky. Dělával to doma u Berdonovy pece a výhně. Ovšem tady, v cizím vlhkém lese, mu to připadalo jaksi nemožné – přesto se rozhodl, že to musí zkusit.

„Budeme potřebovat víc dřeva na oheň," řekl a posadil se. „Myslím, že bychom mohli zvládnout obojí – nebude to dokonalé, vlastně by to vůbec nemuselo vyjít, k čertu, ale myslím, že to stojí za pokus."

A tak se Fletcher pustil do práce. Potmě se pracovalo mizerně, protože mu k tomu svítil jen oheň, ale všechno potřebné měl při ruce. Nařezal pevné převislé větve z okolních stromů a sestrojil z nich kuželovitou kostru, kterou posvazoval catoblepasovými šlachami. Tu pak propletl tenčími větvičkami a získal žebřiny, na něž mohl věšet proužky masa k sušení.

Zatímco ostatní krájeli maso, půjčil si od Cress její seax a začal oškrabávat z vnitřní strany obrovské kůže přebytečnou svalovinu. Zanedlouho získal pevnou koženou blánu, na jedné straně bledě růžovou, na druhé straně porostlou chlupy.

Nejodpornější díl práce ho ještě čekal. Protože Fletcher neměl žádný hrnec, musel odseknout catoblepasovu lebku a použít ji místo nádoby.

„Co to, hrome, děláš?“ zasténal Othello, když se díval, jak Fletcher seká mozek zabitého démona a drtí jej na mazlavou kaši.

„A k tomu mým seaxem!“ vykřikla Cress.

„Tohle nám pomůže vyčinit kůži,“ odpověděl Fletcher a šklebil se nad mícháním odporné směsi. „Lovci to takhle dělají stovky let.“

Za chvíli s odporem roztíral získanou hmotu dlaněmi na kůži a za ním Ignatius horkým dechem vrstvu vysušoval. Než byli hotoví, oheň už skoro dohořel.

„Tak, už máme jen žhavé uhlíky, takže tam přiložím několik špalků suchého dřeva, které budou doutnat a čoudit celou noc. Takhle. No a teď mi pomůžete s tou kůží,“ přikázal Fletcher.

Každý se chopil kůže za jeden konec a pozvedl ji. Společně s ní odvrávorali k ohni a ovinuli ji kolem kuželovitého rámu ověšeného kousky masa a pak ji tam upevnili – na okrajích udělali Sylvinou dýkou dírky a těmi provlékli zbývající šlachy. Nakonec použili ještě zpevňujícího zaklínadla, aby kůže bezpečně držela.

Potom od svého díla odstoupili a obdivovali je. Z vršku pyramidy stoupal proužek dýmu jako z komína. Naštěstí ho bylo tak málo, že se stačil rozptýlit dřív, než vystoupal nad koruny stromů.

„Přes noc tam budeme muset přihodit další dřevo a zelené listí," řekl Fletcher. „Tím by se měla vyčinit kůže a zároveň vyudit maso. Jen pamatujte, že nevaříme, ale udíme. Takže oheň musí jen pořád stejně doutnat, nesmíte přiložit moc dřeva. „S trochou štěstí bychom měli být za šest hodin hotoví. Kůže nám dobře poslouží, kdyby začalo pršet, anebo ji poskládáme na krunýř a Othellovi se na ní aspoň bude líp ležet."

„To bych rád," zabručel Othello a mimovolně si promnul bedra.

„Vezmu si první hlídku," přihlásila se Sylva.

„Za dvě hodiny mě vzbuď," požádal ji Fletcher, vzal do náručí Athénu s Ignatiem a ulehl vedle matky.

Mít plný žaludek bylo příjemné, a jestliže jim bude přát štěstí, vydrží jim sušené maso ještě několik dní. Přesto Fletcher stále nemohl usnout.

Snažil se nemyslet na to, že jim odtikává čas, a nebrat v úvahu, jak pomalu a loudavě postupují pochmurným lesem. A nezapomínal, že s každým nádechem ho zdejší vzduch otravuje a vysává mu z těla život. Nedalo se tomu nijak zabránit – jen čekat a doufat. Zavrtěl se a otočil na tvrdém zaratanově krunýři, naslouchaje skřípání větví a podivným nočním zvukům okolního lesa.

Když už obloha začínala jasnět, Fletcher konečně usnul.

9

Invokátoři z Fletcherova týmu žvýkali okvětní plátky a obraceli pohledy k baldachýnu stromových korun nad hlavami. Žaludky už měli plné – sušené maso si dali jako předkrm a pak Fletcher nad mírným ohýnkem opekl catoblepasovy mocné kosti, které potom roztříštil, aby z nich mohli vyjíst výživný morek. Jen ho mrzelo, že k němu nemají chleba – takhle on sám jedl morek z jeleních kostí, když nastala v Kožové nouze o jídlo.

Zásoby vody mohli doplnit během krátké ranní přeháňky – déšť pomocí vyčiněné kůže catoblepase svedli do čutor. Voda chutnala trošku po kouři, ale byla mnohem lepší než ta, kterou si mohli nabrat z louží, na něž občas v lese narazili.

Po snídani museli uhasit oheň, protože jeho kouř a zápach by je mohl prozradit pronásledovatelům. Když se Fletcher probudil, ohromilo ho, že našel Ignatia svinutého do klubíčka přímo v ohni, jak podřimuje na žhavých uhlících. Fletcher se domníval, že když jeho démon dokáže plavat v roztavené lávě, takový ohýnek pro něho není víc než dětská hračka, ale stejně mu to dělalo starosti – Ignatius ještě nikdy nic podobného nevyvedl. Ze zamyšlení ho vytrhl Othellův hlas.

„Potřebujeme nového zvěda, hlavně až se dostaneme na druhou stranu hor," prohlásil a šťoural se přitom zašpičatělou větvičkou v zubech. „Athéna nemůže létat. Tosk a Ignatius by mohli vylézt na vysoké stromy a podívat se k obzoru, jenže bychom potřebovali vědět, co je před námi."

„Lysandr je moc velký. Někdo by si ho mohl všimnout," vyhrkla Sylva, ale nikdo se s ní o to nepřel.

„Potřebujeme hemživce," zamumlala Cress a vyškrabovala seaxem poslední zbytky morku z dutiny v kosti. „Nebo něco takového."

Fletcher věděl, že mají pravdu. Spotřebovali už bezmála polovinu ze zásoby žlutých okvětních plátků a před nimi se tyčily hory. Sheldon se neodchyloval ze směru svého putování, jenže by bylo opravdu nejlepší vědět, co je čeká při úpatí horského pásma.

„Měli bychom naše démony poslat, aby lovili sami. Dokážou se vyhnout všemu, co by bylo příliš velké, ale mohli by pro nás chytit malé létající démony, které bychom zkrotili," navrhl Fletcher.

Pak si uvědomil, že on a vlastně ani Sylva nemají s vyhledáváním a chytáním démonů v Aetheru žádnou zkušenost – Rook nikdy nedovolil neurozeným adeptům, aby se během prvního ročníku věnovali této činnosti.

„Lovila jsi někdy v Aetheru, Cress?" zeptal se.

„Když jsem nastoupila na Akademii, učedníci v prvním ročníku nesměli vstupovat do Aetheru," odpověděla Cress a pokrčila rameny. „Mělo to něco společného s tím, co potkalo kapitánku Lovettovou. Byla jsem s Toskem docela spokojená, takže mně to ani moc nevadilo. Othello to ale zkoušel, protože už byl ve druhém ročníku."

„No jo, to je pravda," připustil Othello a zamyšleně se poškrábal na hlavě. „Jenže Šalamoun mi nebyl k ničemu. Do těch velkých nemotorných pracek nedokázal chytit nic malého, a je stejně moc pomalý a hlučný, aby nějakého démona zaskočil."

„No, přemýšlel jsem o tom, že všichni kromě Sylvy bychom měli mít ještě v záloze nějakou úroveň naplnění, která by na hemživce stačila," řekl Fletcher s úsměvem. „Mohl bys nechat Šalamouna, aby si protáhl nohy, i když třeba bude neužitečný. Už ho máš hodně dlouho vstřebaného."

A tak byli invokováni Šalamoun s Lysandrem a pak je spolu s ostatními démony poslali na lov do lesa, který postupně stále houstl, a jak je Sheldon unášel kupředu, stále víc a víc připomínal džungle tropického pásma. Zaratana teď hustá vegetace nutila uhýbat z přímého směru a postupovat přirozenými lesními pěšinami.

Sesedli se do kroužku a Fletcher si nasadil na čelo a posunul před oko čočku z vidoucího kamene, zatímco ostatní nahlíželi do svých krystalů. Připojila se k nim dokonce i Alice, i když Fletcher nedokázal poznat, zda ji přilákala vůně masa nebo touha být v jejich blízkosti.

Ze všech démonů s nimi zůstala jediná Athéna s poraněným křídlem, usazená v Alicině klíně. Zdálo se, že je obě uspokojuje jejich vzájemná blízkost, a tak se Fletcher soustředil na svůj vidoucí krystal, aby sledoval Ignatiův postup.

Salamandr se obratně proplétal křovinami šípkových růží a přelézal padlé kmeny, oči však stále upíral nad sebe. Démonovo vzrušení působilo opravdu nakažlivě a Fletcherovi se s každým Ignatiovým skokem zrychloval tep, zejména když se pouštěl hlouběji do lesa, stranou od rámusu, který tropili Lysandr se Šalamounem, jak se probíjeli houštím.

Menší hemživci bzučeli tam i onde, ale těch si Ignatius nevšímal. Pro potřeby invokátora se nehodili – vyžadovali stejnou úroveň naplnění jako skarab, chyběly jim však kusadla, žihadlo i inteligence větších bratranců.

Ignatius naopak pozorně naslouchal, co se děje ve vzduchu kolem. Fletcher věděl, že salamandr dokáže poznat rozdíl mezi démony už podle frekvence a tónu vyluzovaného pohybem jejich křídel, protože za stovky let, po které lovil v Aetheru, se mu důkladně zostřily všechny smysly. Ale pořád nic nenacházel. Světlušky v honu za potravou vyhubily v lese všechny démony s výjimkou těch, kteří v hierarchii stáli úplně nejníž. Zahlédl jediného démona, který visel z větve jednoho stromu – to byl coatl, připomínající hada porostlého několika vrstvami pestrobarevného peří jako nějaký exotický pták. Ten byl však příliš pomalý a nápadný, aby jim mohl být k nějakému užitku.

Při čekání na kořist Fletcher zkoumal myšlení svého démona a doufal, že by mohl zaslechnout zvuk nějaké kořisti. Jenomže zjistil, že Ignatius se jaksi pozměnil, a povšiml si toho až teď, kdy se hodně soustředil. Salamandrova přítomnost v jeho vědomí se jaksi povýšila. Dokonce se zdálo, že narostla i úroveň many, kterou v sobě malý démon uchovával. Vlastně označit ho za *malého* už bylo sotva přesné, protože Fletcherovi neušlo, jak Ignatius během pobytu v Aetheru roste. Taky jeho váha se zvyšovala, jak si Fletcher všiml ráno, když ho přenášel ovinutého kolem krku, a délkou hřbetu už přesahoval šířku pánových ramenou.

Ignatiovým vědomím probleskl příval vzrušení a vytrhl Fletchera ze zamyšlení. Salamandr začal lézt na strom a postupoval po drsné kůře velice opatrně vzhůru. V koruně ho upoutalo třepotání křídel nového démona. Fletcher je slyšel rovněž jako duté vrnění, které občas zesilovalo, jak démon poletoval sem a tam.

Potom ho také zahlédl, když ho upoutal měňavý duhový lesk krunýře podivného těla. Démon připomínal okřídlenou ještěrku poskládanou z částí hmyzích těl. Křídla se podobala perutím

wyvernů, avšak tvořila je podobná křehká tkáň jako křídla motýlů; v jejich středu se nalézala průsvitná, zdánlivě pavučinová skvrna obklopená zelenomodrým kruhem připomínajícím barvu mělké laguny. Tělo měl tento démon žilkované vzorem stejné barvy a hodně připomínalo krunýř brouků složený z několika částí. Měl pouze čtyři nohy porostlé jemnými chloupky a zakončené nevelkým trčícím drápkem. Ocas s drobným, ale mocným žihadlem fungoval jako kormidlo i protiváha.

Ovšem jeho oči – ty působily rozhodně hmyzím dojmem: pod dvojicí jakoby mravenčích tykadel vystupovaly černé polokoule tvořené tisíci drobných buněk. Jen tlamka naopak připomínala nějakého plaza, a skrýval se v ní dlouhý jazyk jako u chameleona, jejž démon vymršťoval a ve vzduchu jím chytal menší hemživce.

Tento démon nesl označení pyrausta a byl tak vzácný, že podle záznamů se jej ještě nikdy nepodařilo polapit a existoval pouze jeho popis, jak invokátoři zaznamenali vzpomínky svých démonů během vstřebání. Jako bojovník nestála pyrausta za mnoho, ale vědělo se o dvou jejích vynikajících dovednostech, jež také předvedla, když se usadila na velkém listu nedaleko Ignatia, aby zkonzumovala kořist.

Její tělo okamžitě přijalo stejnou, jasně zelenou barvu, jakou měl list, a přizpůsobilo se tak dokonale, že dokonce napodobilo i žilnatinu protkávající list. Pyrausta sežrala polapeného hemživce s pomocí předního páru nohou.

Fletcher si démona prohlížel v čočce připevněné před okem, ale tu pyrausta zakomíhala tykadly a ohromující rychlostí vystřelila z místa pryč. Právě její tykadla představovala druhou unikátní vlastnost, citlivý orgán, o jakém se jiným démonům mohlo jen snít.

Ignatius však už byl ve vzduchu, protože takový prudký únik předpokládal. I tak se mu sotva podařilo prchajícího démona zasáhnout jedním spárem, zatnout mu ho do ocasu a v pádu táhnout kořist dolů. Dopadli vedle sebe a Ignatius tvora ihned polapil do smyčky ocasu a držel ho ve vzduchu s křídly a žihadlem přitisknutým k boku.